مور

(لنډې کیسې)

Ketabton.com

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــــور

(د لنډو کیسو ټولګه)

روشن لال ملهوتره

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:	مور (لنډې کیسې)
لیکوال:	روشن لال ملهوتره
چاپ زیار:	محبوب الله خان
خپروندی:	د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه
وېبپاڼه:	www.melitahrik.com
کمپوزګر:	شاه محمود شینواری
ډیزاینګر:	ضیاء ساپی
پښتی ډیزاین:	فیاض حمید
چاپشمیر:	۱۰۰۰ توکه
چاپکال:	۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۳۴)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

هغو پښتنو ته چې په ګڼ ژبو ټولنوکې ژوند
کوي، خو خپله پښتو يې نه ده هېره کړې، خبرې
او ليکل پرې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــــړلـــیک

سرلیک **مخ**

۱- د ملهوتره پر لنډوکیسوځو ټکي..... ۱

۲- ددې کتاب په اړه..... ..... ۳

۳ - فحاشه ۵

۴- د کافرانو خدای..... ۱۳

۵ - پرتوګانې ۳۱

۶ - خدایي خدمتګار ۴۳

۷ - غټې غټې سترګې ۵۱

۸- بوډا..... ۶۱

۹- سوالګر..... ۶۹

۱۰- مور..... ۷۳

۱۱- د لیکوال لنډه پېژندنه..... ۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) ببلا ببل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په يادې غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه ببلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينګ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زمور هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملګرتيا كړې او دا فرهنګي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور ودانې ورته وايي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازې په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملهوتره پر لنډوکیسوڅو ټکي

ښاغلی روشن لال ملهوتره ژورنالیست، لیکوال اوژباړونکی دی. د هند دغه نومیالي لیکوال اوژورنالیست تراوسه پورې ګڼ شمېر پښتو آثارهم لیکلي یا را ژباړلي دي.

ملهوترهد پښتونخوا په سمسوره اوښایسته سیمه سوات کې زېږېدلی اوتردولس کلنۍ پورې هلته اوسېدلی دی. وروسته هند ته تللی اولوړې زده کړې یې کړې دي. په آل انډیا راډیو کې یې دنطاق اوژورنالیست په توګه کارپیل کړی اوډېرکلونه یې ددې راډیو د پښتوڅانګې مشري کړې ده. په پښتوژبه د هغه شپږاثره تراوسه پورې د چاپ پرګانه سنبال شوي دي اودادی دنېکمرغۍ ځای دی چې د پښتولنډوکیسو دغه ټولګه یې هم خپرېږي.

((مور))د ښاغلی ملهوترهد اتولنډوکیسوټولګه ده چې د ګران لیکوال محبوب الله خان په همت چاپ ته چمتو شوې ده.

د دې ټولګې کیسې د هند د ټولنې اودغه رازد افغاني ټولنې د ځینواړخونوڅرګندونه کوي. ځینې پکې داسې کیسې دي چې په دواړو ټولنو، دواړوکلتوري ساحوپورې اړه پېدا کوي. د دې کیسویوڅوعمومي ځانګړتیاوې دادي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نشریې په زړه پورې دی او سره له دې چې د یوه هندي لیکوال په قلم کښل شوې دي او په راډیو کې د ډېر کارله کبله ژورنالیستک خصوصیات هم خپلوي، خو لکه د یو پښتون ـ افغان په قلم چې لیکل شوې وي.

ـ د هند د ټولنې ځینې په زړه پورې اړخونه د لوستونکو مخې ته ږدي، په ټولنه کې د زغم، د کلتورونو او مذهبونو ترمنځ د تفاهم او نزدیکت پیغامونه لري او په عمومي توګه د یوې انساني عامې عاطفې غوره ښکارندویي کولای شي.

زما په نظر د روشن لال ملهوا ترا د دغو پښتو کیسو چاپ د پښتو کیسه لیکنې د چاپې لړۍ لپاره یوه غوره اضافه ده او لوستونکي به وګوري چې د هند یو لیکوال پرهندي او افغاني ژوند د جلا او یاګډو اړخونو په اړه څه ډول موضوعات د سوژو په توګه ټاکي او څنګه یې لیکي.

د ملهوترې ژورنالستیک کارد آل انډیا راډیو د پښتو خپرونو په ښایست کې د ستاینې وړ دی او دادی اوس یې د پښتو کیسو له خپرېدنګ سره، دغه داستاني هڅه هم په پښتو معاصرو داستاني هڅو کې د یادونې او ستاینې وړ یو ګام دی.

په مینه

زرین انځور

کابل، ۱۳۹۴ ل. دلیندۍ درېمه

۲۰۱۵ ع د ډسمبر ۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

هغه مهال چې زه په آل انډیا راډیو کې وم ، ښاعلی روشن لال ملهوتره د پښتو څانګې مشر و. کله کله به مو د پښتو لنډو کیسو په اړه بحثونه کول. د بحث ډېره برخه به دا وه چې په هند کې څه ډول کیسې لیکل کېږي او په افغانستان کې د کیسو ډول څنګه دی؟ په همدې وخت به مهلوترا صیب ویل چې ده هم دهندي لنډو کیسو څو ټولګې ژباړلي او په پښتو یې هم یو کتاب لنډې کیسې لیکلي دي. ما له ښاغلي ملهوتره نه دغه کیسې واخیستې او شاه محمود شینواری ته چې هغه مهال زمونږ همکار و ، ور کړې چې کمپوز یې کړي، چې وروسته بیا ما د ایډیټ په توګه څو ځله وکتلې او چاپ ته مې چمتو کړې. په دې کې کابو څلور کاله تیر شول خو دغه ټولګه همدا سې له چاپه پاتې شوه. په همدې موده کې د ښاغلي ملهوتره د ژباړل شویو کیسو څو ټولګې خپرې شوې. یوه میاشت د مخه راته ښاغلي پوهنوال اسمعیل یون وویل چې دوی به دغې ټولګې ته د چاپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمینه برابره کړي. د بښاغلي ملهوتره دغه ټولګه (مور) ټولټال اته کیسې لري او تاسې د رنو لوستونکو ته یې دیوه پښتون هندي کیسه لیکوال دلنډو کیسو د نمونې په توګه وړاندې کوم. په پای کې له بښاغلي استاد یون او ملي تحریک نه ډېره مننه چې دغه کتاب ته یې د خپرېدو زمینه برابره کړه. له بښاغلیو شاه محمود شینواري او ضیاءالرحمن ضیاء څخه یوه نړۍ مننه چې د دې کتاب کمپوز او ډیزاین یې وکړ او همدارنګه بښاغلي ملهوتره ته دده د نوي کتاب د خپرېدو مبارکي وایم.

په درنښت

محبوب الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فحاشه

شینکی د زرین دور په دنیا کې سترګې پرانیستې وې، په کورکې یې د هېڅ شي کمی نه و. د مور او پلار د مینې نه واخله په هر د نیاوي رحمت هغه سمباله وه. د دریو کلونو له د رشل نه لا اوښتې نه وه چې د یوې ناڅاپي ناروغتیا په اثر یې مور سترګې پټې کړې. د پلار پر سر یې د خپلې مېرمنې له غم سره سره د شپږو وړو - وړو ماشومانو پېټی هم پریوت. یو هم لا د پلار سره د لاس کولو عمر ته نه و رسېدلی. بیا هم د غم په دې توپان کې د شینکی د پلار اوښې د هغې تر ټولو مشره خور چې پنځلس کلنه وه په دغه وینا له ځانه سره خپل کورته بوتله چې ((جینی اوس هوښیاره شوې ده، د مور په غیاب کې چېرې څوک ورته څه ونه وایي، یا خطایې ونه کړي ، ستاسو نارینه وو په کورنۍ کې دا درسته ورځ تنها ناسته وي، هسې هم وزګار مازغه د شیطان کور ګڼل کېږي، زما سره به لاړه شي او هلته به د خپلې ترور په سرپرستۍ کې اوسي. مور به هڅه کوو چې ژر تر ژره یې واده وکړو او ستا دا غم لرې کړو.)) د شینکی پلار د خپل اوښې په دغه خبره ډېر خوشاله شوی و او په ډېره خوښۍ یې ورسره خپله مشره لور لېږلې وه. امانت کې خیانت زیات وخت وانه خیست او دولس ورځې هم تېرې نه وې چې خبر راغی چې ((هغه مړه شوه.)) دا سې خبرې نه پټېږي، د کېشور د مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګنګوسې د شینکۍ د پلار غوږونو ته هم را ورسېدې چې د د ریو ژوندیو ښځو مېړه ۲۲ کلن بوډا اوښي یې زړه ټینګ نه کړای شو او یوه شپه یې په کښور باندې چاپه وکړه. کښور ډېر مزاحمت او مقابله کړې وه مګر په پای کې د پت د تا لا کښدو نه وروسته ووژل شوه. د هر څه شاهده د شینکۍ ترور د مېړه د عزت و ابرو او د خپل ژوند د پاره لکه د ګونګۍ پخپله خوله غټه تیږه کښښوده ، لاکین راز ، راز پاتې نه شو. د شینکۍ پلار دغه غم لېونی غوندې کړو ، چرس او بیا د هیروینو په څېر هرنشه یې څیز هغه د غم غلطولو وسیله وګڼله. له کاره ووت او کټ یې ونیولو. د شینکۍ ورور چې دولس کلن و د شاوخوا یو دوکاندار په هټۍ کې نوکري شروع کړه. دولس کلن هلک به په میاشت کې چې څه لږ ډېر ګټل نو د هغو لویه برخه به یې د پلار د پاره په هیروینو ولګېده. پاتې پیسې به د میاشتې د اوړو لپاره هم کافي نه وې خو د چم ګاونډ د ځینو ښو ګاونډیانو په مرسته او همدردۍ وخت تېرېدو. یوه ورځ د شینکۍ ورور فریدون له پلار سره په جنګ و ((دادا تا هم صحت خراب کړو او هم دې ټوله کورنۍ تباه کړه نو ولې دا نامراده نشه نه پرېږدې؟. په دې کې تا څه لیدلي چې بې له دې یوه ورځ هم نه شې پاتې کېدلی. یاخو بهانې کوې. دې درې وړو وړو ماشومانو ته ګوره، ماته ګوره، که سر پته وو نو پښې مو بربنډ ېږي. د دوه وخته ډوډۍ د پاره هم دنورو خیرات ته ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو. ایا له مور نه هم تاته دا نشه ګرانه ښکاري؟ ستا دې په لوی خدای قسم وي که دې ورته لاس واچولو.)) له دې نه وروسته فریدون د کار لپاره وتی و. پلار یې د ماشومانو د بد وضعیت په خاطر په نس ډبر قابو راوست لیکن د هیروینو د نشې شدت دومره وځورولو چې په پای کې یې خپله مرۍ خپه (زندۍ) کړه او مړ شو. فریدون د پلار په مرګ ډبر زیات خپه او د لګیر و. هغه د دې لپاره هم خپل ځان ګرم ګڼلو. د خپګان او مایوسۍ په دغه حال کې هغه د دې ازمېښت د پاره چې دا نشه ربښتیا دومره زوروره ده او که پلار یې د کورنۍ جنجال څخه د تل لپاره د خلاصون په خاطر ځان ووژلو. د هغو ګولیو نه چې د خپل پلار د پاره یې راوړې وې یوه راپورته کړه او د تیلي بلولو سره یې رابنکله. فریدون هم نشې کوم بل جهان ته ورسولو، د هغه په نازک بدن باندې نشې پوره اغېز وکړو او ځان یې داسې حس کړو لکه مارغه چې الوزي. له دې نه وروسته فریدون هم یوه ګولۍ د ورځې راوړل شروع کړل. هغه هم اموخته شو. شینکۍ چې اوس لس - یولس کالو ته رسېدلې وه، د چم ګاونډ په کورونو کې یې څه لږ ډبر کار کول شروع کړل. دغه کار به ډبر معمولي و مګر شینکۍ چې ډېره خود اره وه داسې احساس کاوه چې ګاونډیان ورته خیرات نه بلکې د کار په بدل کې پیسې ورکوي خو اکه لږې یا زیاتې وي. فریدون هم د پلار په پل باندې پل اېښی و، اوس هغه هم له کاره ووت. نشه کې به ډوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت و او چې کله به يې لږ چورت نښه شو اوبدن به يې دردونه نه کول نو د کار لپاره به لاړلو. ورو ورو دغه سلسله هم قطعه شوه، په ژمي کې چې يوه ورځ سخت باران روان و او هغه د هيروينو راوړلو جرات نه شو کولی نو خپلې کشرې خور شينکۍ ته يې وويل ((شينکۍ ! ته له ما سره ډېره مينه کوې کنه؟ ګوره زما طبيعت نښه نه دی. نو لاړه شه د نواب کبابي دوکان ته. هغه ته به ووايې چې زما د ورور فريدون په وجود کې سخت درد دی. يو دوه پونۍ راکړه خو ګوره دا به چاته نښايې نه ، سمه به کورته راشې زما دردونه ډېر دي، هه دا واخله پيسې.)) فرمانبرداره شينکۍ د پلار په شان ورور امر نښکته نه شو غورځولی بس دومره يې وويل: ((ورورە ! زه دوا د قصاب له دوکانه راوړم، د ډاکتر مجيد شفاخانې ته ولې لاړه نه شم؟)) خو فريدون ورته وويل:((ما درته څه وويل هغسې وکړه. په ما د ډاکتر علاج اثر نه کوي. ځه ژر لاړه شه !)) شينکۍ هم په هغه پښو د نواب کبابي دوکان ته ورغله او دوه پونۍ يې تړې نه واخيستې او ببرته روانه شوه. لا څو قدمه هم نه وه تللې چې هلته د يو دوکان د څېرګۍ لاندې له بارانه پټ ولاړ يو پوليس چې شينکۍ يې د کبابي له دوکان نه د پونيود اخيستولو په وخت کې ليدلې وه، راوبلله او ورته يې وويل:

- ستا لاس کې څه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هېڅ

- وښايه دا لاسونه دي.

- دا خو دارو دي زما د دادا لپاره.

- دارو؟

او بيا پوليس شينکۍ له ځان سره ځارنوالۍ ته بوتلله. بې له زياتو پوښتنو فقط د وهلو او ټکولو د ډار په واسطه د ځارنوالۍ څو ظالمو ځارندويانو له شينکۍ سره درسته شپه لوبې وکړې او دري ځلور شپې وروسته يې د مخدره موادو د ساتلو او خرڅولو په جرم د اته کالو په بند محکومه کړه. په زندان کې د شينکۍ ژوند په ډېرو مشکلاتو تېرېدو. يوه يوه ورځ ورته د کال نه هم اوږده ښکارېده، د بندي خانې د ظالمانو، قاتلانو، داړه مارو او ترهګرو په ستر ګو کې دا له هغوی نه هم زياته ګنهګاره وه. د بند په پنځمه مياشت د هغې ګډه راوتې او هر مجرم به د هغې په ليدلو بل ته اشارې کولې او سرخوځول شروع کړل. دا هر څه له شينکۍ نه پټ نه وو. ورځې تېرېدې او په اخرکې شينکۍ بې له واده د يو هلک مور شوه. د شينکۍ د اولاد په زېرېدو نه چا ډمامه ووهله او نه چا ډول (سورنې) و غږول. ځينې تورنې ښځې چې د هغې له حاله خبرې وې په زړه زړه کې وژړېدې. په دوه کلنۍ کې هغې په محبس کې خپل ماشوم ته زده کړه شروع کړه. بل پلو د شينکۍ ورور

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریدون د هغې د ورکېدو وروسته داسې بدل شو چې بیا یې د نشې نوم هم وانه خیست، هغه د خپلې خور د حشر د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو. د ډېرې خواریۍ او زیار وروسته د پولیسو مفتش ګرځېدلی و. څو ځله بندي خانې ته هم تللی و خو هغه هېڅکله هم له خپلې خور سره مخامخ شوی نه و او که سره مخامخ شوي هم وای کېدای شو خپله خور یې نه وای پېژندلې. د لومړۍ شپې د ناکردو او د ظلم خاطرو شینکۍ د ټانټې نه هم زیاته وچه کړې او رنګ یې تک تور شوی و. د هغې سترګې ټاغې راوتې وې چې سړی به ترې وېرېدلو. د شینکۍ په اړه د کور کلي د ټولو خلکو ګمان دا و چې ښایي د کومو ډزو په منځ کې را ګیره شوې او وژل شوې وي. د اتو کالو له بند نه وروسته چې شینکۍ یو سهار د بندي خانې د لوېې دروازې نه خپه را ووتله نو اوه کلن زوی هم ورسره و. هغه نه پوهېده چې کومې خواته لاړه شي. په سوچونو کې ډوبه وه د ښار پر سړکونوها خوا دې خوا وګرځېده. د زوی د پاره یې دا هر څه ببڅي نوي وو. هر څه ته به یې په ډېر تعجب او حسرت کتل، لمر ژېړ شو خو د سرد سیوري په غم کې ډوبې شینکۍ د خپل ځان نه بلکې د خپل زوی لپاره هم څو څو کرته فکر وکړو. هغه لږه ډېره زده کړه کړې وه خو د موجوده قوانینو په اساس یې نوکري نه شوه کولی، ځکه چې دا هغه حالت و چې د ښځو په نوکریۍ بندیز و. که کورته ببرته وګرځي ورونه او خویندې به یې زوی قبول نه کړي. هیڅوک هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې تنها ځوانې ښځې ته په خپل کور کې ځای نه شي ورکولی. خیر خیرات موندل اوس اسانه نه و، خلک پخپله تش خانک ته ناست وو. که ځان ووژني زوی به یې څه کوي، که هغه هم له ځانه سره ووژني نو دهغه معصوم څه ګناه ده. هغه په ټولو ببلابېلو لارو چارو د غور او فکر تر منځ په چوک کې ولاړه وه چې سترګې یې په مخامخ ولاړ یو زلمي پریوتې چې له ډېره وخته یې دې ته کتل. شینکۍ پرېکړه وکړه چې د زوی د ژوند د پاره به د جسم فروشۍ (فحاشۍ) دنده خپله کړي او هم په هغه وخت یې مخامخ زلمي ته اشاره وکړه. زلمی راغی او د شینکۍ ترڅنګ ودرېدو، د شینکۍ زوی دغه نوي خپلوان ته په ډېرو عاجزو سترګو و کتل. زلمي خبرې پیل کړې:

- زه له ډېره وخته لکه د سیوري در پسې روان وم.

- جي؟

- ما چې یو ځل ستا سترګې ولیدلې. بیا مې ځان قابو نه کړای شو.

- جي ؟

- زه ستاسو څه خدمت کولی شم؟.

شینکۍ لکه د خوبه چې راویښه شوې وي. سرله یې ټکان ورکړو. هغې د سر پړونی پورته کړو سترګو کې یې نه لاچاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه او نه بې وسي. سترګې يې لکه سکروټه تکې سرې وې. د لږ وخت له چوپتيا نه وروسته يې له جبب نه يو لوټ را ويستلو او زلمي ته يې ور وړاندې کړو. ((وروره ! ما ته د مخامخ دوکان نه زهر راوړه)) د هغې فيصله بدله شوې وه. زلمي هک پک د شينکۍ د لاس لوټ ته کتل چې په دې کې د پوليسو يو ګاډی هلته ودرېدو. دوه دري څارندويان ورځخه ژر ژر را ښکته شول. دوه څارندويان راغلل او شينکۍ يې له متې ونيولې. لرې ولاړ درېيم څارندوی شايد د هغې مشر و. په مانښامي تيارې کې له ونې او څېرې نه د فريدون په څېر ښکاريدو. شينکۍ د فحاشۍ په تهمت ونيول شوه. د هغې زوی ډيرې چيغې ووهلې. هغه د پوليسونه دخپلې مورد راخلاصولو په خاطر پوره وس وکړو خو ځای يې ونه نيو. شينکۍ هم د مات وزرې مرغۍ په څېر بيا بيا په خپل زوی پسې د ځان رسولو غوښې ووهلې مګر هغه د څارونديانو له خوا په موټر کې لکه پنډوکی ورټېل وهلی شوه. موټر پوره رفتار نيولی لاړ. د شينکۍ زوی هم هلته په ځمکه پروت لتې ټکولې او تر هغې پورې يې په موټر پسې کتل چې په دوړو کې ښکار ېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کافرانو خدای

هوسۍ د مهاجرو د کمپ په یوه خیمه کې د بوې تتې ډیوې لاندې ناسته وه او وچه کړسه ډوډۍ یې د اوبو په زور له ستونې تېرولې. بیا بیا به یې د کابل خپل کور مخې ته ودرېد چې دا وخت به ډاکتر حسین له روغتون څخه بېرته راګرځېدو، شپاږلس کلنې لور به یې ور پرانیست، مخ لاس به یې وویندئل، تلوېزیون به ولګول شو، دوی به د ډوډۍ خوړلو ته لویې کوټې ته ورغلل، خدمتګارې به د ډوډۍ پر مېز هر څه تیار ایښي وو. دوی به کېښناستل، هم هغه انګلیسي طرز درې څلور ډوله (کورس) ډوډۍ به وه. لومړی به ښوروا راغله، بیا د میوو او سبزو سلات او ورپسې به د تناره وریت چرګ یا غوښه وه، البته د میوو جوس لازمي و، ځکه زمانه بدله شوې وه او اوس د پیالو کړنګ کړونګ..... هرڅه منعه وو. په تلوېزیون د خبرونو، وعظونو، تلاوتونو نه پرته بل هېڅ نه اوربدل کېدل د شپې د ډوډۍ په وخت به پر عمومي توګه خبرونه وو چې دوی به هم اوربدل او په خوند خوند به یې د خبرو اترو او خندا او خوشالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې ډوډۍ خوړله. د هوسۍ مخې ته به چې هر وخت کمپ کې په تالي کې دوه درې وچې ډوډۍ، یو نیم په نوم اینګلی یا داسې پیتي چې لامبوزن ورکې که لامبو هم ووهي مګر خبر به نه شي، چې کومه دانه لري او که نه؟ دا به ورته په ځیر شوه نو د خپل کور خوږه منظره به ورته په یاد شوه، څو څو ځلي یې په خپلو مغزو زور واچلو چې دغه بدبختانه زړې منظرې یې له ذهن نه پاکې شي او د اوسني حالاتو سره په امن او سبدو ته یې پرېږدي لېکن په دې هکله د هغې ټولې هڅې ناکامې شوې وې. ډاکتر حسین برتانیا کې د طب زده کړې سرته رسولې وې او هم هلته یې د هوسۍ سره چې د طب په پوهنځي کې نوې نوې داخله شوې وه پېژندګلو وشوه. خو اکه مور په خپل کور کې د خپل ورور او خور سره تر څو ورځو کومه خبره ونه کړو او ددې کمښت مو چېرې هم ذهن ته رانه شي مګر څه وخت چې مور د خپل وطن نه لرې لاړ شو، د خپل خپلوانو، دوستانو او عزیزانو څخه لرې ډېر لرې د پردیو په بیړو ورګډ شو نو خپل ځان راته ډېر لاچاره، ډېر بې څوکه او ډېر تنها راښکاره شي. په داسې وخت که د خپل وطن یو انځور هم ووینو نو تر ساعتو ورته په ځیر ګورو. که د خپل هیواد پمن سپی هم ووینو نو زړه ته یې نږدې کوو. له خپل وطن سره د مینې احساس هم په دغه وخت کښې. وطنوال خو د لرې خبره ده که چیرې د شاوخوا هیواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې وګړي هم په سترګو راشي لمن یې کلکه نیسو، همهغه زموږ غمخور، زموږ ورور، زموږ همدرد او زموږ خواخوږی شي. که څه هم هوسۍ کندهاری وه او حسین د کابل و مګرد دواړو نیږدې کېدل طبعي وو. دوه ورځو کې دواړه یو بل ته دومره نیږدې شول لکه چې د کوچنیوالي نه یو بل سره پیژني. حسین کابل ته د بیرته ورګرځیدو څخه مخکې دواړو د خپلو خپلو کورنیو په رضا د دوستانو او ملګرو په یوه محفل کې نکاح وترله. دري کاله وروسته چې هوسۍ هم بیرته هیواد ته راستنه شوه نو کابل کې مېشت شول، دواړو په یوه روغتون کې کار کولو لیکن د سیاسي حلاتو د بدلیدو څخه وروسته هوسۍ لکه د نورو ښځو له کار څخه منع شوه. هغه په کور کېښناستله یو نیم کتاب به یې لوستلو لیکن ډاکټري چې د هرې ورځې ازمېښتونه او تجربې غواړي، د هغې له لاسه ووتل. هوسۍ ډوډۍ خوړله او که نه هیڅ پوهه نه شوه لیکن چې تالي ته یې کتل هغه به تش و.

داسې ورځو او شپو کې چې اوړه لامده شي اکثر د انسان د مخې نه یا پیشو ډوډۍ وتښتوي یا په تالي کې غوړګۍ نه چرمخکې راولویږي، البته د هوسۍ تالی تش و. پاڅېده لاسونه یې ومینځل او د خپل لمن سره یې وچ کړل. اوس هغه وختونه نه وو چې دوی به د لاسپاک سره لاسونه وچول او بیا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کريم مګلو. د هوسۍ ټول ټال، مال ملکيت په يوه بکسه کې بند و. څو جوړې کالي ، يوه جوړه پيزار ، يو پاسپورټ ، دسمال کې غوټه يو څو روپۍ او يو څو نيم سوي کاغذونه..... هغې خپله بکسه خلاصه کړه د هر څه نه اول يې همغه کاغذونه راوويستل ، ورته يې په ځير ځيروکتل، سترګې يې ډکې شوې ترمې اوښکې يې په سوې څېره ښکته را وبهيدې د کاغذ دپاسه. هغې سمدستي د هغه کاغذ د پاسه خپل لستونې کيښود او اوښکه وچه شوه. د وخت تيريدو سره د بنيادم هره اوښکه همدغسې وچيږي ليکن ځينې پرهرونه د تل لپاره شنه وي، هغه نه په ويښه مورِ ارام ته پريږدي او نه په خوب کې. د هوسۍ نيم سوي کاغذونه همهغه پرهرونه وو چې تر مرګه د هغې له ذهن څخه وتوکي نه وو. بيا يې په هغه مجله کې سمبال کيښودل له کومې چې را ويستلي وو. هوسۍ د کمپ د زرګونو ښځو، نارينه وو ، سپين ږيرو ، تورو سرو او زلمو ټو ځينې وه چې د افغانستان شرايطو خپلې خاورې خپل کور، خپل کلي او وطن هر څه پريښودو ته مجبوره کړې وو. ټول به درسته ورځ ځای په ځای ډلې ډلې ناست وو ليکن هيچا به د بل سره خبره نه کوله، د ټولو په څېرو کې يوه عجيبه مايوسي ښکاريده د ټولو ايکې يوه کيسه او ايکی يو داستان وو. په هر کور کې مرګ ژوبلې شوې وې ، مرګ ژوبلې هم د زړو نه بلکې د شنو لښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ځوانان وو چې د ځوانیمرګ ښکنځا یې له خلکو هېره کړې وه. هر یو د خپل خپل کور د ملا تیر و. د هر یوه کیسه بس د هغه مخ ته په کتو معلومیدله. لکه تیرې به یو بل ته مخامخ ناست وو چې له دوی ځنې یوه هم هوسې وه. د وخت بادارانو د هغې لور هم ورسره نه وه پریښې، د نورو مهاجرو په نسبت هوسې فقط دغه توپیر درلوده چې هغې تل د ځینې ځیرې تکل کاوه. د یوې داسې ځیرې چې د هغې د میړه په وینو د لړلې نیم سویو کاغذونو عبارت ولوستل شي، لیکن تر دې وخته هیڅوک ورته داسې برابر نشو. عبارت ځینې فارسي یا عربي نه وو، بلکې کوم بل ډول و. هغې یو سور اسویلی وکړو او مخامخ د تمبوانو نه ګرد چاپېره په لوبو بوخت ماشومانو یې سترګې ونښتې، څومره ښه عمر وي د کوچنیتوب، نه غم نه فکر بس خوراک څښاک مستي، لوبې او خندا او خوشالي. لیکن افسوس افغانستان کې له ډېر وخته ځینې ماشوم نه زیږیده، بس پلرونه زیږیدل چې د سترګو پرانستلو نه مخکې یې په تندوباندې لوړې ژورې او په سترګو کې د نه ختمیدونکي تشیال نندارې کیدله. د هوسې هغه وخت رایاد شو چې د روغتون د هغې د اطاق نه بهر په تختې (لوحه) ثبت وو (مېرمن هوسې شاهنواز حسین سیلمان خیل ... ایم بي بي ایس لندن) د اطاق نه بهر په بینچ د ناستو مریضانو صحنه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې مخې ته وګرځېده چې څه وخت به دا د جراحۍ د خونې څخه په بیړه د مریضانو د معاینې لپاره خپل اطاق ته ورننوتله نو د بهر خلکو ناست ګنګوسې به یې واوریدې چې (ګوره ډاکټره صاحبه دا ده راغله) (ښه ! دا ډاکټره ده ډیره وړه ده) (یاره خو خدای یې په لاس کې ډیره شفا اچولې ده) او داسې نور. د هغې ذهن ته د نیمې شپې د دوه بجونه پس هغه عکس هم روښانه شو چې یو توپکوال د اوږې سره دوه توپکونه زوړند کړي وو چې بیا وروسته معلومه شوه د جهاد ننګیالی دي راوستی و. دوی په ډیره ویره هغه وخت ور پرانستی و، کله چې ورته ښه باور ورکړای شوی و، چې هغوی ځینې شوقماران ، دارمار یا وژونکي نه دي، د دین سپیځلي جنګیالي دي چې یو په پتون په ګولی لګیدلی دی. د هغې میړه ډاکټر حسین او دې دواړو په شریکه د ژوبل د پتون څخه مرکۍ ویستلو، چې په دغه وخت هغه دومره روړې (چغې) وهلې وې که عادي حالات وی نو د ټول چم خلک به راغونډ شوي وای. له درد څخه د ټپي د خیال بل پلو ته د ګرځولو په خاطر ډاکټر حسین د هغه څخه پوښتلي وو چې دا څنګه ټپي شوی؟ هغه ورته په ځواب کې کله د یو او کله ورته د بل حزب لپاره د جنګیدو او دغسې د ټپي کیدو کیسې کړې وې. د مرکې د ویستل کیدو نه وروسته د هغه په څېره د بخو خولو غټ غټ څاڅکي راښکاره وو او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګوټ اوبو د پاره لپه نیولو اشاره کړې وه. ډاکټر حسین لاسونه وویندل د هوسۍ لاسونه لا ککړ وو. لیکن خپلې لور ته یې چې هیڅ کله هم د کوم نارینه مخې ته نه وه ورغلې د اوبو راوړلو د پاره غږ کړی و. نانځکه چې له نانځکې هم ښایسته وه اوبه ورته را وړې وې او چې ژوبل جنګیالي ته د ورکولو نه وروسته بیرته وتله نو هوسۍ ته د ولاړ بل عسکر هغه ګنګوسه هم وریاده شوه چې ویلي وو (څیز خو ډیر ښه دی... څه خیال لرې ؟) او بل جنګیالي په نه سر خوځولی و.

هوسۍ بلاخره خپل هدف ته ورلنډه شوه او یوه ورځ د پاکستاني کمپ څخه په څه ناڅه چل ووتله او هند ته وردا خله شوه، هغه باوري وه چې د هغې نیم سوي کاغذونه فقط هند کې لوستل کیدلی شي ځکه چې د سانسکریت پوهه ادیبان هند کې په اسانه پیدا کیدلی شي، بې له کوم خطره. هوسۍ ناپوهه یا بې سواده ښځه نه وه. د دغه راز کاغذ په ارزښت او حساسیت ښه پوهیدله ، هغې هر چاته دا نشو ښودلی او بیا په هند کې چې د مذهبی لیونو شمار ورکې ښه پریمانه دی او په معمولي پېښه هم دا راز شیان په باروتو د بڅرکي کار کولی شي د ډیر احتیاط اړتیا وه. هوسۍ نیغه ډیلی ته را ورسیده، ډیلی د انسانانو میږتون دی، نه د شپې سړکونه تشیږی او نه د ورځې لیکن هوسۍ ته دا بیخي یوه سحرا غوندې ښکاریدله ، د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محلی خلکو څخه یې د سانسکریت د کوم پوه او عالم په اړه پوښتنه وکړه لیکن هیڅوا ورته کوم ښه سړی پیدا نه کړای شو. یوه ورځ سحر چې په لاره تیریده نو د یو معبد نه بهر همهغسې عبارت یې ولید ، سمدستي د مندر وره ته ورنیږدې شوه لیکن له دې ډاره چیرې بې دینه نشي او مسلماني یې له لاسه لاړه نه شي ، مندر ته داخله نه شوه، دننه ځینې دیني مناجات لوستل کیدل. هوسۍ یوې ښځې ته چې لږه لږه په انګلیسي پوهیدله د مندر د پیر سره د لیدو غوښتنه وکړه. پیر چې په مراسمو بوخت و تر ډیره وخته بهر را ونه وتو لیکن هوسۍ د دې کار لپاره درست عمر انتظار کولی شو ، پوره یو ساعت وروسته پیر راښکاره شو ، هوسۍ چې د بهر د سړک پرغاړه ناسته وه جیګه شوه، د هغه هر کلی یې وکړ او ځینې ګوښه ځای کې د خپل کاغذ د لوست خواست یې ورته وکړو. د هوسۍ غمجنې څیرې ورکو ستړګو کاواکو خبرو پیر مجبوره کړو چې یو څنګ ته ورسره لاړ شي لیکن هوسۍ هغه له خپله ځانه سره د هوټل خپلې خونې ته بوتلو. په ډیره ویره ویره خپله مجله له بکس څخه را وویستله او ویې ویل (پنډت جي ! زه لکه ستا لور یم.د دې کاغذ لوست زما د پاره زما د ژوند نه ګران دي، زما ټول ژوند په دې تکیه لري، که په دې کې زما کومه خطا وي نو زه د یوې لور په حیث اول تاسي نه بخښنه غواړم) او بیا نیم سوی کاغذ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډت جي (پير) په لاس کې کيښود ، پنډت د کاغذ لاسته په ورتللو پوښتنه وکړه (دا خو سوی دی ؟ دا د څه سره ککړ ...؟)

ـ هوسې: زما د ميړه وينه .....

ـ پنډت جي: رام رام رام رام....

او پنډت جي هغه کاغذ سمدستی ښکته وغورځولو لکه چې هغه کاغذ نه وي بلکې مار چيچلی وي. هوسې ته يې په ډير قهر وکتل ځکه په وينو لړلي کاغذ د پنډت جي مذهب او عقيده خرابه کړې وه، ليکن د هوسې د عاجزی په ليدو وينې شو او له ورايه يې کاغذ ته په کتلو فيصله وکړه.

ـ پنډت جی: دا سانسکريت نه دی دا زه نشم لوستلی.

او ددې سره د هوسې د اميدونو مانې ښکته را ولويده اوس به نو چاته مراجعه کوم. هغه په کټ کيښنا ستله او پير د خدای په امانی سره له کوټې ووت. هوسې د سوچونو او فکرونو په زانګو ښکته پورته کېدله مګر اوس يې چاره هم نه وه. هوسې ماتې قبلولو ته هم تياره نه وه، په افغانستان کې زياتره لرغوني اثار د بودايي دور دي، هغې تصميم ونيولو چې يو بودايي مرکز ته به ورشي او هلته به د بودايي مذهب راهب (پيشوا) کومک ترلاسه کړي او په بله ورځ هغې يو بودايي مرکز ته ځان رسولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. زيړو جامو کې نغښتي راهب ته ناسته وه او هغه ورته ويل چې: بچوړيه ! دا نه بودا يي ژبه ده ، نه تايې او نه تبتي. دا راته ښکاري چې ګورمکي ده. ګورمکی د سيکهانو د مذهبی کتابونو ژبه ده. بودايي راهب د هوسۍ په زړه کې د اميد او هيلو يوه وړانګه روښانه کړه، هغې ته سمدستي وريادشول چې د دوي د کور نه لږلرې د سيکهانو يو درامسال هم و، دا به حتمي ګورمکي ژبه وي. د اميد په دغه څادر پټه هوسۍ د خپل هوټل په لور روانه شوه ، د خپلې خاورې کلي ، د خپلې لور ، د خپلو خلکو د کور او شاوخوا منظرو د هغې زړه په لومړي ځل و درد ولو. هغې سوچ وکړو (دا ولې ؟) ((دا څوک دي؟ ولې يې زمونږ سره داسې دښمني وکړه ؟ ايا مونږ پخپله ددې ګرم يو ؟ ترڅو .... ؟ تر کومې...؟ مونږ خو ټول تباه شو ، له مرګه وروسته خو د مرضونو چينجی هم دو جود نه وتښتي، اوس زمونږ سره څه پاتې دي؟ دا هډوکي هم راته خوري ؟)) د دغه کشمش سره هوسۍ څه وخت هوټل ته ورسيده، څه وخت يې ډوډۍ وخوړله او کله يې سترګې بندې شوې، هيڅ پوهه نه شوه، ليکن په بله ورځ چې تر دولس بجو وينبه نه شوه نو د هوټل نوکر ورو ډبولو او دا يې وينبه کړه. نن هغه باوري وه چې د هغې د نيم سويو کاغذونو عبارت به ولوستل شي. ژر ژر تياره شوه ،مجله يې بيا تر څنډې ونيوله او وتونکې وه چې هوټل والې چای يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهارنې ناشته راوړله. هوسۍ د هندي فلمونو نه څه ناڅه هندي هم زده کړې وه. د هوټل واله هلک څخه يې ورو غوندې پوښتنه وکړه:

ـ هوسۍ: بهيا، دلته د سيکهانو ټيمپل شته ؟

ـ هوټلواله: ګوردواره ميم صاحب ؟

ـ هوسۍ: بلې بلې ګوردواره.

ـ هوټلواله: لويه کهوړه ؟

ـ هوسۍ: نه ښه غوندې چې يو ښه پريسټ (ملا) هم ولري.

ـ هوټلواله: ملا نه بهن جي ! د ګورد وارې پيرته پايجي وايي.

ـ پايجي خو هره ګوردواره کې وي.

ـ هوسۍ: ټول په ګورمکي پوهيږې؟ که هسې يې ياده وي.

ـ هوټلواله: دا خو راته نه ده معلومه، ليکن دلته خو په څنګ کې يوه ښه غټه ګوردواره ده، ماتاسوندري، هلته خو ډيره بيړه نه وي ليکن ګورد واره ډيره لويه ده او تاريخي هم راته ښکاري.

هوسۍ د همدغه شان ځای په تکل کې وه، هغلته به هرو مرو يو پايجي پيدا کيږي. په دغه هيله هغې يوه اټو ريکشه ونيوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورته د ماتا سوندري ګوردواړې ته د تګ په اړه وویل. لس دقیقو کې ریکشه د ګوردواړې مخې ته ورسیده. هوسۍ د ریکشوان په لاس کې د پنځوس روپو لوټ کیښود او بې له سوچ او فکر سمه ګوردواړې ته داخله شوه د هغې نه هیر شوي وو چې دا کوم ځای ته روانه ده ایا دغلته به د هغې دین او مذهب په ځای پاتې شي او که نه ؟ لیکن چې زینو ته ورختله هغلته یې یو سپین ږیری سیکھ چې سپینې جامې یې اغوستې او یو سپین پټکی یې ټرلی و. دې ولید او ترې یې پوښتنه وکړه:

-بهایي جي، ... دلته پایجي چیرته پیدا کیږي؟

-بهایي جي: ولې څه خبره ده ؟

-هوسۍ: زما یو ډیر ضروري کار دی.

بهایي جي: لورې ! هم زه پایجي یم وایه څه خبره ده ؟

هوسۍ ورته لږ لرې د وړاندې ونې په لور د تګ غوښتنه وکړه او هلته یې د مجلې څخه سوې پانې را وویستله او د هغه په لاس یې کیښودله. پایجي تک سور شو لکه اور د پانې په اخیستلو یې (واحد ګورو... واحد ګورو ... واحد ګورو ...) وویل کاغذ یې ښکل کړو او لاس یې سمدستي د اوږې سره ځوړندې چرې ته ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پايجي: چا کړې ده دا نارواه؟

د هوسۍ د خولې د ويرې او ډاره فقط ناڅاپه ووتل ((مانه ده کړې...))

په سلګو شوه ... چې ښه يې وژړل او غريب يې مات شو نو ولاړ پايجي يې په سر لاس کيښود او ورته يې وويل: ها بچيه دا د چا کار دی؟.

هوسۍ خوله پرانسته ليکن لکه چې ژبه يې چا نيولي وي له خولې يې هيڅ ونه وتل. پايجي د هغې په اوږه لکه د يو مهربانه پلار لاس کيښود ، مخامخ خونې ته يې بوتلله او به يې ورته را وړلې، لږه د لاسه يې ورته وکړله او بيا يې ترې پوښتنه وکړله: بچيه دا د کوم ځای پيښه ده ؟ د هوسۍ په وړاندې د خپل هيواد منظره رڼا شوه هر خوا اخ و ډب، خوف او ډار ژړا او انګولا، وژنې، قتل او غارت. هغې ته ورځينې نوي نوي اعلانونه ،نوې نوې جزا ګانې، نوي نوي امرونه، کله د ښونځيو او کله د مدرسو بنديدل، کله په راډيو او تلويزيون بنديزونه ، کله د ډيرې او کله د ستر او د ښځو په زده کړو بنديز اعلانونه هر څه وريادشول. د هغې مخې ته هغه منظره هم ورته ودريده، چې د کابل ښار نه اتيا کيلو متره لرې د يو بم په چاودنه کې ديارلس طالبان شهيدان شوي او ګڼ نور ټپيان شوي وو. هغې ته ور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد شول چې څه وخت د هغې مېړه په سره غرمه کې پاڅول شوی او روغتون ته بوتلل شوی و ، چې د ټپیانو درملنه وکړي. هغې ته ښه ور په یاد شول چې په دریمه ورځ مازدیګر په بیرته را ګرځېدو د هغې مېړه ډاکتر حسین ویلي وو چې ټول ټال اتلس نفره وو ، ځینې لږ ژوبل وو خو پنځه نفره په مخ بد بد سوي وو. د یو د ژوندي پاتې کیدو امکان هم نه و لیکن پاتې څلور که خدای کول نو بچ به شي. مخونه یې بیخي سوي دي ، درې نیم یا څلور کاله وروسته به د پلاسټیک د عملیاتو سره بیخي ښه شي. هوسۍ ته بیا هغه وخت هم ورپه یاد شو چې دوی ټول د شپې د ډوډۍ لپاره ناست و ، په تلویزیون خبرونه راتلونکي وو ، دوی ډوډۍ شروع کړې او دوه درې مړۍ یې هم لانه وې کړې چې خبرونه شروع شول، مړۍ د دوی په لاسونو کې وه. د بامیانو د بودا مجسمه والوزول شوه. دوهمه مجسمه هم ونړول شوه. د موزیم مجسمې، بوتان، کتابونه، اثار، لوخي، لرګي، هر څه چې د تاریخ سره یې کومه نیږدې یا لرې اړیکه درلوده مات ، ځیري او وسوزول شول. ښار کې چار چاپیره د دین او مذهب په نوم د کفر او جهالت د خاتمې په نوم یو توفان روان و ، د الله اکبر ناري او انګازې وې، خبرونه لا روان و چې په دې کې چا ور وډبولو ، ډاکر حسین مړۍ په لاس له ګریوانه ونیول شو په زور یو ګاډي کې ور ګوزار کړی شو او له ځانه سره بوتللی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسۍ او د هغې لور ډیرې ژړاوې او انګولاوې وکړلې لیکن هیڅا وانه وریدې، بله ورځ یو اطاق کې فیصله صادره شوه، په حسین د څلورو دینداره طالب جنګیالیو د داسې علاج تهمت ولګول شو چې د هغوی د علاج د څلورو میاشتو وروسته هم ډیره نه وه راختلی او اوس د ډیرې د راختلو امکان هم نه و. دا د حسین چې په انګلیستان کې یې زده کړې کړې وې د سپین پوستو سره د دسیسو لومړی نښه وه. دوهمه ګناه یې د څارندویانو لخوا د محاکمې لپاره د راوستلو په وخت په ټلویزیون د دښمن د عناصرو یانې د بی بی سي د خبرونو د اوریدو وه، دواړو تورونو (تهمتونو) د پاره حسین ته په بله ورځ په څلورلارې کې په ګولې د ویشتلو امر شوی و. هوسۍ ته ور په یاد شول چې څه وخت هغه څلورلارې کې د حسین د ویشتل کیدونه وروسته یوه چیغه وهلې او په منډه ښکته په ځمکه د را پریوتې د حسین د وجود پلو ورغلې وه نو هیڅ څوک هم نه وچې د هغې خواته ورغلي و، حسین لاس او پښې پرچکې وهلې، ګولې، د هغه د سینې نه پورې وتې وه، د تودو وینو شړهار روان و هغلته لږ وخت مخکې د مات کړای شویو بوتانو رنګ کړای شوو مجسمو توتې او څیرې شوې اثار خواره واره پراته وو، یو څو کاغذونه چې لا اوریې نه و مړ شوی، هغې را پورته کړې وو چې د خپل میړه په پرهر یې ولګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ټکور يې کړي. څه وخت چې هغې هغه نيم سوي کاغذونه د خپل ميړه په پرهر ايښي و خداى خبر چې هغه ساه لرله هم او که نه، ليکن هوسۍ خو خپل وس کاوه. د کاغذ د تودې ايرې په حسين هيڅ کومه اغيزه ونه شوه ليکن هغلته خداى خبر چې له کومې را نازل شوي يو ملا د قاضي چوکى نيولې وه او ديو مات بوت په سر ناست دغه پريکړه يې اورولې وه: دا دې بې پته او لوچکې ښځې څه وکړل ؟ د کافرانو د کتاب په پاڼو يې د يو مسلمان پر وجود ټکور ولګولو، دې خو زمور مړي هم مردار کړل، هغه يې هم مرتد کړو، اوس دده د پاره نه مور د جنازې لمونځ کولى شو او نه دوعا، بې د خداى د نوم دى به نيغ دوزخ ته ځي. او اى ښځې ! که ته د دين او دنيا ثوب غواړې نو سمدستي دى طلاق کړه. هوسۍ ژر ورمنډه کړې او هغه (غيردينې) نيم سوي کاغذونه يې د خپل ميړه د وجود څخه لرې کړي و. شاوخوا اوس هيڅوک هم نه و. هوسۍ نيم سوي کاغذونه پخپل موټې کې کلک نيولي وو او چې کورته بيرته را رسيدلې او لږ په هوش راغلې وه نو هغه کاغذونو ته يې پام شوى و. هغې د ګوردواري پايجي ته وويل:

ـ بابا ! فقط په دې پوهيدل غواړم چې په دې کاغذونو کې څه ليکلي دي ؟ ايا زما ميړه به .... ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سیکهانو پایجي چې تر اوسه بیخي ګونګ ولاړ و. سترګې یې پټې کړې ،ورو غوندې له ځانه سره وبنګید ، خدای یو دی، هم دهغه نوم حق او صداقت دی، د دنیا هرڅیز د هغه د امر تابع دی، هغه نه د چا څخه ویره لري او نه د چا سره کینه. هغه نه کوم شک لري. نه د کوم صورت نه زیږبدلی او نه مري. انسان د خپل پیر په مرسته د هغه د حصول هڅه کولی شي.

پایجي ورو غوندې سترګې پرانستې، نیم سوي کاغذونه چې په وینو لړلي و ښکل یې کړل او بیا یې وویل ((لوړې واوره ! په دې کې چې لیکلي دي، اي د لاچارو او د غریبانو تکلیفات او درد او غم رفعه کوونکي خالقه ! ته کامل یې ، ته مکمل یې هم ته یې د بې کسو مل او مرستیال، تاته پنا غواړم ، زما مرسته وکړه ، زما کومک وکړه ، ته د ټولو عاجزانو رفیق او ملګری یې ، ته د درد او غم رفعه کوونکی یې ،هم ته د هر چا له زړه نه خبر یې، هم ته د هر چا په زړه کې اوسې، ته د هرچا خالق، ته د هر چا بادار یې ، هیڅ څوک له تا بر نشته ، هغه وخت چې مور، پلار ، زوی ، رور، همزولی، مل ، لمسی ، کړوسی ، هیڅ څوک به هم ستا تر څنګه نه وي او ته به یک تنها یې، په هغه وخت کې به فقط دا یکی یو خدای نوم ستا مل وي. هغه وخت چې اسرافیل به ستا وجود را پورته کوي نو ته به یوازې یې، فقط د الله نوم به تاته ډاډ او راحت در رسوي. هغه وخت چې ته به د لویو لویو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشکلاتو تر منځ را ګیر یې ، د وتلو هیڅ لاره به نه مومې ، د خدای د نوم په یادولو ستا ټول کړاونه به د سترګو په رپ کې پنا شي، ته که هرڅه د مجسمو او بوتانو عبادت وکړي لیکن ستا د واړه مصیبوتونو او کړاونو خاتمه یوازې د هغه د نوم په یادولو سره کیږي. یا ربه ! زما ټوله تکیه هم په تا ده، فقط ته زما مل یې زما مرسته به کوې.))

د ګوردواړې د پایجي سترګې پرانستې وې لیکن هوسی په فکرونو کې غرقه وه. هغې سوچ کولو چې ایا د مسلمانانو خدای به د نورو د خدا یانو نه جدا وي.؟ ایا که خدای د رب په نوم یاد کړای شي ، مور به دوزخیان شو.؟ مور به کافران شو؟، د ګورد واړې نه د حمد او ثنا داسې اوازونه اوریدل کیدل:

-څوک وایي رام رام ،څوک وایي خدای.

همدغو فکرونو کې هوسی بیرته روانه شوه، د هغې په څیره د ډاډ او تسکین یوه وړانګه لیدل کیدله چې د میړه په پرهر یې هم د خدای د نوم ټکور لګیدلی و .. د کافرانو د خدای...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتوګانې

زوی یې له دوو میاشتو راهیسې بې درکه و، خپل او پردي یې ورپسې ګرځیدل، خو هیڅوا ته یې څه پته نه لګیده ،ان تر دې چې پولیس هم د هغه په اړه د پوره معلوماتو په ټولولو کې پاتې راغلي وو. یوه ورځ ټکنه غرمه وه، ور په زوره - زوره وډبېد، اغاجان ورپرانیست، څلور پولیس له ټوپکو سره ور ننوتل او له ننوتو سره سم یې اغاجان له څټه ونیوه.

- ووایه ! زوی دې چېرته پټ کړی دی؟

آغاجان په ژړاغوني او از وویل:

ـ صاحبه ما چېرته پټ کړی دی، زما خو ورپسې اوښکې وچې شوې، شپه او ورځ را کره ویر دی او نه یې مور څه خوري او نه یې خویندې.

- ښه ! نو په هوا ژوندي یاست؟ همدا مو اوریدل غوښتل، زمور خیال و چې تاسو به ساده باده خلک یاستئ. چم ګاونډ، کلي او هېواد کې څه روان دي، تاسو به هیڅ ورسره سروکار نلرئ، مګر نن هر څه مالوم شول، سپینه ولې نه وایې چې زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ترورستانو سره مل دی ، دا غټې ، غټې خیټې مو له بادونه دې ډکې شوې ، دا ټول د ترورستانو مال دی.

اغاجان ډېر څوګندونه وخوړل، خدای او رسول یې ډیرورته یاد کړل. دهغه پر ملا باندې د کنداغونو سختو وارونو د څنګ له کوټې ښځینه ترغولي را ورسولې او په ژړا ، ژړا یې اسمان په سرواخیست، خو د پولیسو بې رحمه زړه ته ترس ونه لویده.

- روان شه ! دروغ او رښتیا به دې نن مالوم شي، ستا ټول ټبر راته د ترورستانو جاسوسان ښکاري ، ووځه، د ښځو پرونې کې ځان مه پټوه.

اغاجان تر اوسه څه منتونه، زاری کولې مګر د پرونې شاته د پټیدو خبرې د هغه درنې پښې له وزرو نه هم سپکې کړې، په فکرونو کې ډوب ورسره روان شو .

له ځان سره یې وویل:

- یا الله ! زما د ټبر به څه کیږي؟ لونې مې هم اوس پېغلتوب ته رسیدلي دي، د هغوی به څه کیږي؟ کور کې یو نارینه هم نشته چې پام پرې وکړي او نیږدې خپل او خپلوان هم نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا جان څه وخت وروسته څارندوی ته ورسیده ، له خپل ځانه هیڅ خبر نه و ، دکور فکر وړی و خو د پولیسو د مشر غږ له فکرونو را وینښ کړو.

- څومره یې رالیږلي دي ؟

- جي

- جي، جي مه کوه ! رښتیا ، رښتیا راته ووایه ،که نه دا ډنډه وینې، ددې دوه ،گوذاره ستا دارو دي، وایه هغه خر.... دې په کوم ځای کې پټ کړی دی، پوزې ته دې را وستم ، هغه پخوا هم ستا زوی و که نه چې د ترورستانو سره مو نیولی او بیا له مونږ سره په نښته کې مړ شوی و ؟

- نه سیبه ! زه له پخوانه نه یم خبر ، زما د زوی نوم خو دل اغا دی ، د هغه دورکیدو په اړه خو ما راپورهم ثبت کړی دی.

- یو خوا له ترورستانو نه پیسې اخلې، زامن او لونې ورسره لیږې او بیا د دروغو راپورونه... پولیس له هرڅه نه خبر دي، مورږ ته راپور راغلی چې ستا زوی له ترورستانو سره مل دی.

د پولیسو مشر امر وکړ:

- تورې کوتې ته یې واچوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان منتونه او زاړه هسې عبث لاړې، پولیس خپله فیصله اورولې وه او په نړۍ کې د اسې قوت نه و چې هغه له دغه مصیبت نه خلاص کړي.

د بندي خانې په تورتمه کوټنۍ کې د اغا جان ژړا او انګولا هم د څلورو دیوالونو تر منځ غلې شوه.

په څلورمه ، پنځمه ورځ چې د هغه ټبر(مېرمن) څارندوی ته د ورننوتلو او له پولیسو څخه یې د خپله میړه په اړه د پوښتنې جرات وکړ نو خبره شوه چې هغه یې د بنار لویې بندي خانې ته استولی دی. د اغاجان مېرمنې له څارندوی څخه د وتلونه وروسته د خپل خاوند د را خلاصولو په خاطر د چم ګاونډ ، د مشرانو او کشرانو ګیرې ونیولې خو په دې ورځو کې چا پولیسو ته د نیږدې کیدو خو لا څه چې د کتلو زړه هم نه کاوه.

د وخت په تیریدو سره د آغاجان د مېرمنې غوږ ته د اسې ګنګوسې ورورسېدې چې ګواکې هغه په دریمه ورځ په څارندوی کې د پولیسو له خوا د تروستانو په اړه د مالوماتو تر لاسه کولو په خاطر د وهلو او ټکولو پر وخت وژل شوی او دهغه مړی یې د سره کمر په بڼ کې بنخ کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودهغې زړه ددغه حقیقت منلو ته تیار نه واو هره ورځ به له کوره وتله ، کله به یو ځای او کله بل ځای د خپل مېړه په اړه به یې پوښتنې کولې، د مېړه بندي کیدا یې د زوی غم هم ورځخه څه ناڅه هېرکړی و.

هر کله به چې دا د مېړه په لټه کې له کوره وتله نو هر ځل به یې یوه نفر ته یې د کور د خیال ساتنې په اړه ویل، هغه نفر نه د دوی خپل و او نه د دوی ګاونډی، بلکې یو نرښځی دلاور و ، چې د خلکو په واده، کوژدن، زیږیدنې او یا هم په سنتی کې به یې میدان ګرمولو چې له دې لارې به یې پیسې لاسته راوړلې او د خپل ژوند شپې به یې سبا کولې.

د اغاجان له بندي کیدو وروسته همدغه نرښځی دلاورو چې کله به د نارینه او کله به د ښځو په کالو کې د دوی د کور ورډبولو او له بازاره به یې د سود سودا ، وړلو راوړلو پوښتنه کوله، که څه به د راوړلووو ، نو هغه کار به یې سرته رسولو ، بیا به یې د دوی له کوره لرې، د کوڅې په بل سر کې د پروت ګټې د پاسه ډډه لګوله، هر تلونکي او راتلونکي ته به یې د طمعې نه پرته که چا ځواب ورکاوه او که نه خو ده به سلام یا په خیر راغلی ویل.

د دلاور سترګې به همیش د اغاجان د کور په ورښخې وې، په ټکنه غرمه کې به چې مطمئن شو ، چې د اغاجان ټبر او درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه لونې به اوس د ډوډۍ د خوړلو څخه وروسته ویدې شوې وې ،نو دی به هم جګ شو او خپلهلاره به یې ونیوله.

په هغه ورځ هم د آغاجان مېرمنې ورته ویلي و ، چې ښایې د شپې پورې هم بیرته رانشي، دلاور ټوله ورځ په لوړه تېره کړه او بیا درسته شپه یې هم په تشنس او شوګیره تېره کړې وه ، شاوخوا لس بجې د اغاجان میرمن چې ده به ورته ترور ویل ، بیرته راغله ، نو دلاور د امانت ورسپارلو وروسته کلي نه بهر په شاړه کې پرتې خپلې کیږدۍ ته لاړ، په کټ پریوت او لکه ماشوم په بې غمه خوب کې په خړیدو شو.

دلاور ته به د نورو کلیوالو په څېر د اغاجان لونو هم ماما ویل،دی د ټول کلي د مشرانو او کشرانو ماما و ، په داسې حال کې چې د ځمکې پر مخ یې هیڅ خپل نه درلوده ، همدا کلی دده خپل و ، که چېرې به بې ځایه ناروا به ورسره وشوه او یا به هم د کلي ځلمو ټو په ټوکو ټکالو کې په رښتیا وواهه، نو د څو ورځو لپاره به شاوخوا کوم بل کلي ته لاړو خو د لږې مودې وروسته به لکه د پمن سپي لکۍ په خپو منډې بیرته راغی او هر چاته به یې موسکۍ خوله چینګه چینګه کوله او ویل به چې پلانې کاکا په زوره را وستم، ګڼې نه راتلم، کلیوال اوس دده له دغه عادت سره ښه اشنا وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغاجان له تګ راهيسې د هغه د فاميل د پاره د لاور نه زيات باوري او اعتمادي سړی نه و ، هم بې ضرره واو هم يې د څه طمع يې نه لرله، بس که کومه ګيله به يې وه، نو له پاک پروردګاره يې کوله ، چې ولې يې داسې پيدا کړی دی ، څه خطا يې کړې وه، له دې نه چې نه وی پيدا شوی نښه به و.

هره شپه به په کټ کې له پريوتلو وروسته په دغو فکرونو او غمونو ډوب له خدای سره په جنګ و ، او بلاخره به په ډکو سترګو ويده شو. ، خو سهار به وينبيدو سره سم د شپې هر څه ورځنه هبر وو ، په يو نوي جوش به له خپلې جونګړې ووت.

د اغاجان مبرمن ډېره ځيرکه او پوهه ښځه وه، هغې غبر له دلاور نه په بل هيڅا باور نه کاوه.

د هغې درې واړه لونې اوس د پيغلتوب په درشل ولاړې وې، بخت رويدار ه، چې د ژوند اولس سپرلي يې ليدلي وو ، سپورمۍ هم شرمول ه، هغسې خو درې واړه خويندې مورته ورته ډيرې ښايسته وې او د پلار په څېر د سروه د ونې دنګې، ښانګې وانګې ونه يې وه ، مګر مشره خور يې دومره ښايسته وه لکه نانځکه، د هغې د اخلاقو په اړه به شاوخوا خلکو مثالونه ورکول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دل اغا نه وای ورک شوی نو د بخت رویداړي واده به وخته شوی و.

تاج ملوک خان چې په څومره مینه د خپل یوازینې زوی هاشم ملوک د پاره د بخت بېداړي د پلار لخوا د ننواتې د منل کېدو درنه میلمستیا او بنډار جوړ کړی ونو د دل اغا له ورکیدو سره سم په هومره بیړه په مات زړه د دغه کوژدن ماتولوته مجبور شوی و ، هیڅوک نه پوهېدل چې دغه کوژدن د چا په زور ماته شوې وه، مګر د اغاجان کورنۍ د غمونو په داسې سیلاب ور لاهو وه ، چې نه پوهېده کوم غم وژاړي او کوم یو پریږدي.

یوه ورځ ټکنه غرمه وه، ناڅاپه ور وډېبېدو ، د اغاجان مېرمن ورغږ کړ:

- څوک یې درغلم. د دروازې پرانستل کیدو سره سم څلور تنه په زوره کور ته دننه ورننوتل.

د دریو تنو په لاس کې ټوپکې او څلورم تن په خپل لاس کې کتاب نیولی له هیبته ډک و.

یو تن وویل:

- تروړې موږ ستا تکلیف ختمولو ته راغلي یو ، ستا د لونې سره نکاح کول غواړو ، راشه ملاصاحبه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره د کوټې په لور لاړ، پاتې درې تنه هم ور روان شول.

د اغاجان مېرمنې په حیرانتیا وپوښتل:

داڅه وایې بچیه، دا څه وایې....؟

له ډیرې ویرې د هغې له خولې نور څه ونه وتل.

د اغاجان لونې د ور پرانستل کیدو سره ښځینه کوټې ته ننوتې، هغوی د کوټې د کړکۍ نه ټوله نندارہ وکړه، په هرڅه پوه شوې، د کوټې یو ور کوڅې پلوته پرانستل کیدو، منځنۍ لور ادینې هغه ور پرانست، په ډېر امید یې د کوڅې په سرکې پروت کټ ته وکتل، دلاور خپلې جونګړې ته د تګ لپاه جګ شوی و، ادینې ور منډه کړه او دلاور یې له مټه ونیولو:

محافظان دي که قاتلان خو کورته مو را ننوتي دي، ژر کوه ؟

د ادینې په پښو کې زور نه و، هم هغلته په کټ کیښناسته، دلاور منډه کړه، له هم هغه لارې کوټې ته ورداخل شو، د اغاجان مشرې لور ورته هرڅه بیانول چې په دې کې اواز شو:

- یه جینکو ژر ژر نوي کالي واغوندئ او وار په وار دلته راشئ، ملاصاحب راغلی دی چې نکاح مو وترې.

بل اواز شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ژر کوئ ژر..... د اغاجان مېرمني پرلپسې ژړل ، زاری منتونه يې کول - يا بچيه ! داسې مه کوئ... دا يتيمانې دي.... ګورئ دا روا نه ده ....ډېره ناروا ده .....نن مه کوئ .... په موږ ترس وکړئ...

يو وسلوال خپل ټوپک د هغې په تندي کيښود او ويې ويل:

- غلې کيږې او که نه؟.... د خره لوړې... غوږونه دې را وخوړل.

او د يوې لتې سره يې ښکته و غورځوله.

- جينکو ! راځئ که موږ در ننوځو.... دومره وخت را سره نشته.

له دې ډلې څخه يو تن وويل:

د ملا صاحب لاس او خپې داسې سپينې شوې لکه وينه چې نلري.

په دې کې لومړی پيغله چې له ځانه يې پرونی تاو کړی و ، په ورو ورو راغله او په پسته ژبه يې وويل:

- زموږ مور مه وهئ، موږ واده ته تيارې يو.

ملا صاحب هغې ته د کښيناستلو اشاره وکړه، او ورځخه چې د رضامندی پوښتنې وکړې.....د اغاجان ميرمن پخپلې بې وسۍ لکه د کانې په ځای پرته وه، اوس خو يې اوښکې هم وچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې، نه پوهيده چې څه روان دي. ملاصاحب د رضامندۍ نه وروسته، د دوو شاهدانو د ګوتو نښې هم د نکاح پر پاڼه واخيستې.

د نارينه وو په اوازونو کې شور شو:

- مبارک شه ! مبارک شه !

په دې کې ملاصيب وويل:

- بله نجلۍ راولئ.

د اغاجان ميرمنې د جګيدو کوښښ وکړ خو په پښو کې يې قوت نه و، بيرته ولويده، ، ناوې جيګه شوه او د خور د راوستلو لپاره د ښځو کوټې ته ورننوته ، لږ وخت وروسته تک سور شاله کې نغښتې دوهمه پيغله راغله ،هلته کيښناسته او د نکاح مراسم تر سره شول، د ناوې رضامندي فقط د هغې د سرښوروني پورې تړلې وه، چې د شال په ښوئيدو معلومه شوه د لمړۍ نکاح په څير د دوهمې د نکاح مراسم تر سره شول، ګوتې ولګول شوې يو دوو تنو بيا مبارک شه ! مبارک شه ! وويل، او بيا چپه چوپتيا شوه.

د درېيمې ناوې راوستو لپاره هم بايد څوک تللي واى.

څلور واړو کسانو د يو او بل مخ ته وکتل او بيا يې په ځمکه د اغاجان د ميرمنې بې ښوده وجود ته وکتل، خو هيڅا هم د ښځو کوټې ته د ننو تلو ته جرات ونه کړ.

يو تن خاموشي ماته کړه او دويمې ناوې ته يې وويل:

- ځه ! ته ولاړه شه او خور دې راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لږ ارام نه وروسته ناوې پورته شوه، او د ښځو د کوټې په لور روانه شوه)) دري څلور ګامه يې لا نه وو پورته کړي، چې يو وسلوال په ځير سره د هغې پښو ته وکتل او د هغې په تګ باندې څه شکمن شو ور پورته شو او د ناوې پسې د ښځو کوټې ته ور ننوت، د ننوتلو سره سم د هغه سترګې په مخامخ نيم بيرته ور باندې ولګيدې. د ښځو په کوټه کې له ناوې پرته بل هيڅوک نه و سمدستي يې د ناوې پلو منډه کړه ، ناوې د سر شال لا نښکته په کټ هم نه و غورځولی چې دغه وسلوال له مټه ونيوله، او په بل لاس يې د هغې پرتوګانې رانښکه، پرتوګ نښکته پريوت او وسلوال چيغه کړه:

دا څه دي؟

د کور تر څنګ د بسونو له هډې نه يو بس د تورخم په لور روان شوی و په دې بس کې دري ښځينه سورلي چې مخونه يې پټ کړي وو ، ناستې وې، په دې وخت کې د دوو ډزو اوازونه تر غوږ شول دوی يو بل ته سره وکتل، د سترګو لاندې يې پړوني لامده شول، يوې غلي له ځان سره وويل:

اِناّلله و اِناّ اليه راجعُون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدايي خدمتګار

د سړک پرغاړه بيړه وه، لس دولس ښځې، درې څلور ماشومان او دوه دولس ديارلس کلنې نجونې د يو زلمي نه تاو راتاو ولاړ وې. ډېر سنجيده او خاموشه چاپېريال و. غېر له ماشومانو د هر يو په څېره د خفګان ورېځې خورې وې. د زلمي په خوا کې يو سوټکيس (د جامو بکس)، يو غټ ښبګ، بستر بند او ټيفن بکس (د خوراک لوخی) پراته وو. زلمی شايد کوم ځای يا بل وطن ته روان و. ښېلتون خواکه هر ډوله وي د تلونکي او وروسته پاتې کېدونکي دواړو د زړونو تنکي رګونه چوونکي وي. سفر که د زده کړې او ګټې په څېر د خوښۍ کارونو لپاره هم وي مګر زړه يې منلو ته نه اماده کېږي. د بيړې په منځ کې ولاړ زلمي په بيړه کې د ولاړو کسانو د هيڅا هم نه زوی و، نه پلار و، نه ورور و او نه د کوم بل يو خپلوان و. بس هغه ددغو ټولو کسانو سره د زړه يوه ډېره ورته انساني خپلولي لرله. دومره ورته چې د ټولو رشتو جګه د مينې او اخوت يوه رشته وي. د زړونو د پيوستون رشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور چې نوی نوی فارغ التحصیل شو او لومړی سرکاري نوکري یې د ډیلی نه یونیم سل کیلو متره لرې لوېدیځ کې پروت د هریانې ایالت د روهتک ولسوالۍ په یوه ناحیه کې ولګېده نو هغه په لومړنیو ورځو کې ډېر ژړلي وو. تنکي عمر د خپل خپلوانو او یارانو د محفل څخه لرې د هغه مثال د سپل نه د جلا شوي مرغه په څېر و. د مور د لاس نګولی د کشر ورور د خویندو سره په نه خبره انګټي او جنګونه ، د همزولو سره د کریکټ لوبو هغه ډېر ژړولی وو لیکن وخت د هر پرهر مرهم وي. د هغه د زړه تنګاکې هم ورو ورو کښاستې او څه موده وروسته نوي پټ ونیولو. د هغه ښه سړیتوب، د هر چا سره د مرستې او کومک رویې ، د مشرانو احترام او له کشرانو سره مینې او محبت په لږ وخت کې هغه د شاوخوا ټولو کورونو یو ګران او محترم غړی وګرځولو. په لاره د تګ په وخت د هغه لاس به تل په تندي و. هر مشر او کشر ته به یې سلام کاوه او د کور کلي د حال احواله نه یې ځان خبر ساتلو ، که چېرې کومه کورنۍ کې به کوم غم تکلیف پېښ شو نو د ټولو نه زیات پریشانه او مصروفه به دلاور و. په پښو هم دومره سپک و چې په ستومانۍ نه پوهېدو. له کاره به چې بېرته راغی نو تر نیمې شپې به د خلکو په کارونو بوخت و لکه د څرخ (چورلنډۍ) څرخېدو ، دغې ناحیې ته د راتګ نه دوه میاشتې وروسته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې هفتې په رخصتۍ هغه ببرته خپل ښار ته تللو نو ټول ورپسې ډېر خپه و لیکن د هغوی خپګان د هغه د ببرته راتګ سره د هر چا د پاره د څه نا څه سوغات په راوړلو لرې شو. د دغو وړو وړو تحفو او ډالیو په برکت دلاور د چا زوی و او د چا ورور، د هر چا خدمت ته به تل لاس په نامه و. د الماس ترور لور چې په ازموینه کې ناکامه شوه هم ده ورته یوه میاشت درس ورزده کړی او کامیابه کړې یې وه. د هغې نه وروسته خو د ده کور چې ټول ټال په ایکې یوه کوټه محدود و، د مازیګر د شپږ بجو نه تر اوو بجو پورې یو فعال ښوونځی ګرځېدلی و، ورکې به د لرې لرې چم ماشومان هم درس ته ورتلل. هغه ورځ خو د هیچا نه هېریږی کله چې بلرام داس کاکا په ناڅاپي باران کې را ګیر شوی لوند خیشت کورته راغلو، تبې نیولی او څو ورځې له کټه نه و پاڅېدلی. د لاور ددې د پاره خپل ځان ګرم ګڼلو او په لومړي مازیګر یې ورته یوه ښه چترۍ راوړې وه.

د کورنۍ د غړو ډېر اسرار نه وروسته یې پیسې اخیستې وې لیکن هغه هم ډېرې لږې، د هرش سنګھ د پیغلې لور منجیت کور د لیدو د پاره چې د هلک د کورنۍ غړي راتلل نو هم دلاورو چې په لږ وخت کې یې د هغوی د کور څېره بدله کړې وه. دوه درې نوي کټونه، نوي بسترې، د پاسه پرې د غوړولو څادرونه، یو دوه دانې چوکۍ، د سټیل ځینې لازمي لوښي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ وچې میوې دا هر څه دلاور راوړي وو، داسې لکه وړیا، دغه انتظام د هلک په کورنۍ ډېره اغیزه کړې او هم په هغه وخت یې د منجیت نامزدګي قبوله کړې وه. ددې نه وروسته د هرش مېرمن به چې هر ځای کښاسته نو د دلاور د سپتونو په بیان به نه ستومانه کېدله. اوس خو دلاور د هرچا د سختې مل شوی و، کله کله به دومره ستړی شو چې د تیښتې د پاره به چمتو شو لیکن د دغو خلکو مینې او عقیدې دغه کار ته نه پرېښودلو. د اکبرماما د دریو اولادونو د پاره د کتابونو او بستې موندلو لپاره هغه ډیرې هڅې کړې وې لیکن څه ګټه یې نه وه کړې. بلاخره یوازې د کشر زوی د پاره یې دلیپ کمار د لور زاړه کتابونه راوړي وو، خواکه لومړی څو پانې یې څیرې وې لیکن ګوزاره کېده، ځکه سرلیک وغیره هسې نه هم څوک نه لولي، بیا هم د دلیپ کمار لور ترڅو ورځو پرسېدلی مخ ګرځېده چې نوي صنف ته به د زړو کتابونو سره ځي. څو میاشتې دمخه چې د دلاور مور ډېره ناروغه وه او د هغه پلار دلاور ته کورته د راتلو د پاره ویلي وو نو هم د دغو خلکو مینه د دلاور د خپو زولنې ګرځیدلې او هغه یې په داسې مهمه موقه هم کورته د تګ لپاره نه و پرېښې. البته دا ویل ګرانه ده چې دا د دلاور سره د هغو خلکو مینه وه که د هغوی خودغرضي چې دی یې نه و پرېښي، لیکن څه وخت چې د دلاور مور نېسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه نو بيا يې پخپل لاس هغه ته ليک راستولی و چې د کار د مصروفيتونو څخه دې لږ وخت د کور لپاره هم سپما کوي.

لکشمي ابی خواکه نوم يې پرې والدينو د ثروت د خدايګی ايښی و مګر له نسه ډيره وړې او ځان وينې ښځه وه، په کلپي خوله به هره ورځ دلاور ته د معمولي معمولي شيانو راوړلو خواست کاوه چې د دوی پيسې وساتل شي. کله ډنګوری کله تختې ، کله څمڅی ، کله جاروګی ، کله لرګي، کله تيل ، کله ډيوه او کله کله شيرنی. شيرنی له دې خاطره چې د زړو او سپين سرو په وروستي وختونو کې پستو پستو شيرنيو پسې لاړې څاڅي. يوه ورځ نو د هغې فرمايش ډير عجيب و.

((زويه ! ماله لږې ښايسته غوندې تسبې ، يوه جوړه د تيلې پيزار ، ښه شانِ کاليو يوه جوړې سره د لوپټې او يو شال که راوړې نو ډيرې دعاوې به مې وکړې، بلې ته خبر يې کنه ستا خور په کرنال کې واده ده. زه سبا د هغې کره د خيښانو کور ته ځمه. که د خور د پاره هم لږ ارزان شيان ډيره ښه قسمه د کاليو جوړه ، د دواړو لاسونو لپاره تک سره بنګړي، يوه سره دوشاله او شينګړيپ راوړې هغه به هم ډيره خوشاله شي)) دلاور په بله ورځ د يو پنډوکي سره راورسيد چې ورکې د لکشمي ابی تقريبا واړه غوښتل شوي شيان موجود وو. دلاور چې غوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانستې وه نو د ابې ستر ګې بتې بتې راوتې وې چې د دومره ښه رقمه شیانو پیسې به له کومې ورکوي البته چې دلاور ورته ټول ټال پیسې وویلې نو هغه هکه پکه پاتې شوه. په دومره پیسو خو یوه لوپټه هم نه کیده. ابې د تیلې سینډلې په خپو کړې او تسبې یې ژر ژر وګرځولې ، ډیره خوشاله شوه.

له دفتره دلاور هیڅکله تش لاس کورته بیرته نه ګرځیدو. همېشه به یې یو نه یو پنډوکی یا تیلې په لاس کې نیولې وه. کله کله به د بار وړونکو په څېر کټ به یې هم په سر اېښی و. ورځې تیریدې. نن ناحیه کې د دلاور د نوکرۍ د دریو کالو وخت پوره شوی و او هغه بیرته خپل ښار ته روان و. د خدای په امانې لپاره د شاوخوا چم ګاونډ ډیر کسان چې ورکې ځینې پېغلې او میړونښې شاملې وې هم راوتې وې، شپږ میاشتې دمخه واده شوې مادهورې وویل: ((وروره ! ستا د لاس راوړي نیل پالش ، لیپ ستېک او پاوډر به تر ډیره وخته ستا یادونه راته تازه ساتي))

پیغلوتې ادینې مخکې خبره پریکړله ((انکل دا هم هغه کالي دي چې تا راته راوړي وو)) خپلو کالیو ته یې اشاره وکړه. د کلال د بچي د کوږ اوږ لوخي نه هم په زیاته کش کړې خوله چې د غاښونو نښه نښانه ورکې چا نه وه لیدلې وریاکور وویل ((

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلاور خانه !زما بچیه د تیر دوو کالونه مې ژمي کې خوب کړی دی، دومره تودې برستنې او کمپلې دې راته راوړې وې چې په ټول هندوستان کې به پیدا نه شي)) مخکې له دې چې دلاور ځواب ورکړی وای لکشمي ابی بیا کله احسان فراموشي کولی شوه، هغې هم د احسان قبلونې په توګه د دلاور په مخکې د مینې او پیرزوینې په توګه دواړه لاسونه رانښکل او په دواړه مخه یې ښکل کړو. په دې کې د دلاور په مخ د هغې ټینګې لاړې هم وموښل شوې او ژر یو مچ پرې د کیښنا ستلو د پاره وښګېد لیکن دلاور پرې لاس رانښکلو او وچې یې کړې. لکشمي ابی بیا هم بې له ویلو پاتې نه شوه((زما زوی زما بچوړی ډیر مې تنګ کړی دی)) د ژړغونې او از سره یې د مکر څو څاڅکي هم را وځلول((تیره میاشت یې خپلې خورته څومره ښایسته تکه سره جوړه، شال، بنګړي، سینګاردان او څه څه راته راوړل)) یو څو اوښکې او بیا یې چیغه کړه((یا زما خدایه !زما دومره بخت چیرې دی؟ ما کله دومره ښې ورځې لیدی شوې؟ یا الله زما بچوړی انسان نه، فرشته و فرشته، اوس به څوک زمونږ په پرهر مرهم ږدي؟ څوک به رانه د زړه حال پوښتي ؟ مونږ خو به اوس دا قصابان اوس په چرو حلال کړي. د کور دومره ارزان - ارزان شیان به څوک راته راوړي؟)) د دلاور بس راتلوونکی و. هغه د ټولو مینې او محبت له یو دنیاوي انسان نه د بل جهان پرېښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و. د سپین سرې لکشمي ابی د اسویلو په اوریدو جذباتو کې ورلاهو شو ویې ویل: ((ابی ! دا خو څه دومره ګرانه نه ده. ما دا ټول شیان به د شمشان نه راوړل، تاسو هم دا ډیر ارزان - ارزان توکي له شمشان څخه راوړلی شئ)) بس راغلو دلاور ورته وخوت، مګر ډله کې موجود هر یو تن ګونګ پاتې و بالکل لکه بت، نه سلام نه کلام، نه چا ژړلی شول او نه چا خندلی، نه مهر و نه غصه، روان بس په دوړو کې پټ شو، ولاړه ډله هم هغسې ولاړه وه.

یادونه:

شمشان د هندوانو د مړي سوځولو هدیره ده. هلته د بامبې له خوا د وروستیو دعاو نه وروسته مړی د چانډال له خوا سیزل کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غټې غټې سترګې

زیبا چې نن د خپلې ملاستې کوټې هغه کړکۍ چې د کوڅې پلو خلاصیده د پاکولو لپاره پرانستله نو هک حیرانه شوه. د کوڅې په بله غاړه د ودان کور کړکۍ یې بیرته ولیده او دا هم چې یوه سپینې سرې ورکې د کړکۍ د ورونو په پاکولو بوخته وه. تیرو دوه نیم کلونو کې لومړی ځل و چې دا کړکۍ یې بیرته کړې وه، که نه نو تل به بنده وه. دوی به همیش فکر کولو چې شاید دغه کور کې به هیڅوک هم نه اوسیږي که نه نو یو نیم ځل خو به یې هرومرو کړکۍ پرانېستله. زیبا خوشحاله شوه او ژر ژرله زینو څخه راښکته شوه چې په خپلې لوردا زیرۍ وکړي:

ـ ګرانې! زیرۍ مې درباندې، خبره یې مخامخ کورته څوک راغلې دي؟.

ـ څه وایې موږې؟ ته څنګه خبره شوې.

ـ د مخامخ کور کړکۍ خلاصه ده او نن یوه بوډۍ ورکې ځای پاکوي.

ـ ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره ګرانه هم په هغو خپو په زینو وختله چې پخپلو سترګو هر څه وویني. یو وار خو یې خپه بې ځایه شوې او ښویدونکې وه خو خدای وساتله. د یو نوي کرایه دار لپاره په نوي کور کې اباديدل سخت ګران دي. د زړو ګاونډیانو روابط لکه د کور د غړو ښه پاخه شوي او په پیاوړو دوستیو او دښمنیو بدل شوي دي. د یو نوي تن په کې داخلیدل سخت ګران دي. تیرو دوه نیمو کالو کې د زیبا کورنۍ هم په چین کې د ختک حیثیت درلود. د هیچا سره یې کوم تماس، دوستي یا رابطه نه وه پیدا شوې. دوی هیله من وو چې که هر څوک ،هر کله چې دغه کورته راغی د دوی سره به ډیر ښه روابط ولري، ځکه نوې کورنۍ تل د یو او بل د نیږدې اړیکو ته اړوي. ګرانې د کړکۍ څخه مخامخ ببرته د کړکۍ دننه وکتل چې ورکې یوه نرۍ وچکۍ زړه ښځه جارو په لاس ښکته پورته کیدله. په داسی حال کې چې پرونی یې په سر په کار بوخته وه، تر ډیره وخته یې د ګرانې سره سترګې ونه جنګیدې. دغه ښځه چې نن وي که سبا ، ګرانه به حتمي ورسره دعا و سلام کوي او کورته به یې راولي چې له نوي ګاونډۍ سره اړیکي ټینګې کړي. ګرانې خپله کړکۍ خلاصه ساتله او په همدغه هیله ښکته ورکوزه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موراو لور دواړه ډيرې خوشحاله وې، داسې لکه چې هم د دوی څوک نيږدې خپلوان يې ګاونډ ته راغلي وي. د شپې به يې په کټ کې د پريوتو سره دواړو د نابلد نا ليدلي نويو ګاونډيانو په اړه ترناوخته خبرې وکړې چې داسې به وي او داسې به نه وي، داسې به کوم او داسې به کوم.

په بله ورځ د پاڅيدو سره سم ګرانې چت ته ورمنډه کړه او د کړکۍ څخه پورې يې د خلاصې کړکۍ دننه وکتل ليکن څه کش کړپ نه و. تر دوو ورځو پورې بيا چوپه چوپتيا وه، البته د کړکۍ ورونه به خلاص وو. مور او لور دواړه په شش او پنج کې وې:

- چيرې به د کور ميرمن د کور پاکولو له نه وي راغلې؟

- ايا بيا به کړکۍ بنده شي؟

په درېيمه ورځ چې ګرانې د خپل لومړي پور د کړکۍ څخه پورې وکتل نو هلته يو څوک د کړکۍ په څنګ کې په ميز زوړند سر ناست و. شايد د کوم کتاب يا مجلې په لوست بوخت و. ګرانه له حيا ژر د کړکۍ ترشا پټه شوه او په پټو پټو سترګو يې څو ځله د کړکۍ د چاود پورې وکتل، ليکن کتاب لوستونکي سر پورته نه کړو. ګرانه باوري شوه چې ځه څوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک ګاونډیان خو راغلي دي او بلاخره یو او بل سره به حتمي راشه درشه کوو.

ګرانه په ورځ کې څلور پینځه واره د خپلې کړکۍ خواته ورتلله او د مخامخ کړکۍ څخه دننه د چا د لیدو هڅه به یې کوله. کله به کړکۍ خلاصه وه او کله به بنده لیکن ترڅو د دوو نا اشنا کسانو سترګې یو شوې نه وې او یو او بل ته یې په موسکا کتلی نه وې. د خبرو اترو پیل نه کیږي. ګرانې که هر څومره کوښښ وکړو خو د نوي ګاونډیانو کورته د تګ لاره هواره نه شوه.

د کوڅې په بله غاړه د کړکۍ ترڅنګ په پروت میز د کتابونو شمار زیات شو. د لوستونکي پوره څیره خو نه ښکاریدله البته دا خبره باوري وه چې هغه یو ځوان زلمی دی، ډیر ښایسته دی، غټې غټې سترګې لري، ډیره ښکلې نرۍ پوزه، تک تور ویښتان، نري نري بریت او د توربخني زنې څخه یې دا اندازه لګیده چې ډیره یې پوره نه وه راختلې. ګرانې دا ټوله اندازه د خپلې کړکۍ ترشا هم پخپله لګوله لیکن ستونزمنه دا وه چې د لوستونکي مخ به کړکۍ ته نه مخامخ کیدو، څنګزن به ناست و، شاید لوست کې د پوره پاملرنې په خاطر.

هغه ورځ د ګرانې د خاطرو له ټولو سپیڅلې او تل ښیرازه ورځ وه کله چې زلمی له څوکۍ پاڅید، کړکۍ ته مخامخ ودریدلو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شونډو يې د تنکۍ موسکا يوه ښايسته سيلۍ تيره شوې وه. ګراني سمدستي د کړکۍ د شانه خپلې کوټې ته منډه وروهلې او بيا يې درسته شپه خوب هم نه و کړی.((خومره ښايسته غښتلی، دنګ دراز زلمی دی. د ګوتې نيوکې ځای هم نه لري، لکه خدای پاک چې په فرصت کې جوړ کړی وي. راته ښکاري د کړکۍ تر شا يې ليدلې يم، ځکه موسکی شوی و، لکه راته وايي ته فکر کوې چې ما نه يې ليدلې، ته ډيره نا پوهه يې؟)) ګرانه په دغه راز خيالاتو کې ډوبه وه، درسته شپه کټ کې ډډې په ډډې اوښتله او سهار د لومړۍ سترګې سره بيا کړکۍ ته رسيدلې وه.

د نهو بجو شاوخوا زلمي خپلې چوکۍ ته ځان ورسولو. مور ورته يوه پيالې چای هم راوړلې او په ميز يې ورته کيښودلې. ښايي زلمي ناشته ښکته کړې وه. يو دوه ګوټه چای يې وڅښلې او په مطالعه کې داسې غرق شولو چې ګرد چاپيره دنيا ور څخه هيره شوله. د زلمي په ميزد پرتې راډيو اواز ډير ټيټ اوريدل کيدو او سندره ورکې روانه وه ((ماته په مړو سترګو کتل مه کوه مړ به مې کې زما جانانه !)) ورپسې بله سندره هم همدغه سې وه((کل جهان کې سترګې نشته لکه سترګې د صنم)) ګراني فکر کولو ((پرون يې موسکا کوله نن راته پيغام راليږي. راسره دوستي ... شايد مينه کول غواړي. خو زه هم دومره ناپوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یمه چې د یو نا اشنا سره به دومره ژر مینه وکړم. تر څو چې مې ښه پیژندلی نه وي ګورې که خبرې ورسره وکړم. زه څه دومره سپکه هم نه یم او نه دومره ارزانه یمه چې د مینې په لیونتوب کې هوښ او حواس مې ورک شوي وي. نه بلکل نه، که ته ځوان یې، زلمی یې لیکن زما هم د ژوند سودا ده ښه په سوچ او فکر به کوم... خو په مینه د چا زور چلیږي؟ بنده ړوند او کوڼ شي. مینه څه وخت خپله غلبه وکړي چې انسان خبریږي نو ساګ سیلي وړي وي. بې نومه اشنا که مینه دې راسره پیدا شوې ده نو راته مخامخ ولې نه راځې؟ مخامخ ولې نه کښینې.؟ یو ځل خو مې ووینه!)).

د الوول کشمکش او خیالاتو په زانګو ښکته پورته کېدونکې ګرانه ورځ په ورځ د نوي ګاونډي په مینه کې راګیرېدله. هره ورځ به یې سحر له وخته سره نوي نوي کالي اغوستل او خپل منزل ته به ور رسیده. لومړۍ څو ورځې خو به یې د کړکۍ تر شا له چاود نه زلمي ته کتل او بیا وروسته ورو ورو هغې هم خپل کټ د خپلې کړکۍ څنګ ته رانیږدې کړلو. کله په یو انداز او کله به په بل انداز کښیناستله، په مکیز به روانه شوه او که زلمي به کتل هم نه لیکن دې به قصدا خپل ځان ورته ورښکاره کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ ذهن ډير ناپوه او خود غرضه دی. کله کله مونږ په پردي څيز دومره مين شو چې هغه راته خپل ښکاري او د حقدار حق راته بې ځايه ښکاره شي. هغه ورځ خو انتها وشوه. مايګرۍ و ګرانې ډيرې ښايسته او نوې جامې چې پلار يې له المان څخه راليږلې وې، اغوستې او د کړکۍ مخې ته په دې اميد ولاړه وه چې اشنا به يې ستاينه وکړي ليکن دا څه ؟ هغه هډو دې ته هم نه کتل. هم هغلته په ناسته ناسته له ستومانۍ يې د څوکۍ د شا سره ملا ولګوله، لاسونه يې پورته کړل، ستومانې يې وويستله او بيا يې سندره شروع کړه((ستا د در په خاورو خوښ وم ، در باني مې وه قبوله)) سندره يې ختمه کړه او بيا يې په مردار کتابونو سر ښکته کړو. ګرانې ته يې يو ځل هم ونه کتل. هغې ته ډير قهر ورغی که لږه پيژند ګلوي يې وی نو سر به يې ور مات کړی و ليکن په دې نيمايي اشنا يي کې دومره جرات نښه نه ښکاريدو. د شپې ډوډۍ يې هم ونه خوړله په ډير خفګان او مات زړه کټ کې پريوته.

په زړه باندې د صبر د تيږې کښنودلو سر ببره بيا هم ګرانې کړکۍ ته تګ هير نه کړو ، خو زلمی په دغه سحر رانغلو. په بله ورځ ګرانې د تبې بانه وکړه او ټوله ورځ هم هغلته په کټ کړکۍ ته مخامخ سترګې پرانستې ملاسته پرته وه ليکن د زلمي څه درک نه و. په درېيمه ورځ د يوولس بجو شاوخوا هغه د کړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه مخې تيـر شـو. د کـوم فلمـي سـتوري نـه کـم نـه و. تـک سـپين رنګ، توربخن کمـيس پرتـوګ، چشـمي پـه سـترګو دا سې لکـه شـهزاده معلومـيـدلو. ګرانـه د قهـر، مينـې او پخپـل انتخـاب د غرور د ګډ وډو جذباتو تر منځـه د زړه د نـازک خوليـو چوونکي حد ته رسيدلې وه. په دې کې زلمی راغی او د کړکۍ پـه خوا کې ودريد او په ډيره مستی يې سندره زمزمه کړه ((نن د جانان ديدن تـه ځمـه تـورې نـرۍ وريځـې، خدايـه تـه لنـډ کـړې دا د ورځـې تنابونه)) د سندرې په اوريدو ګرانه وريته پيته شوه. ((مينه مـا سره کوي او ځي د بل چا ليدو ته. سندرې ماتـه اوروې او يـاري د غيرو سره. زه دلته ستا په غم مړه شوم او تـه ځې د اغيـارو ديدن ته؟)) د ګرانې د تنکي زړه د زغم ټول ورخونه مات شول. هم پـه هغو خپو ژر ژر له زيني ښکته شوه او مورته بې له څه ويلو د نوي ګاونـډيانو کورتـه لکـه د توپـان ورننوتلـه احتـرام او تکلفـات، سلام او کلام هر څه د هغې نه هير شوي وو. لکه تنور تکې سرې سترګې نيولې ګرانه د زلمي مور ته په وينا وه:

- بې شرفو، بې شرمو، بې حيا، تاسو له شرم هم نه درځي، پردو لونو ته سندرې وايئ، اشارتونه کوئ....؟

- ولې بچيه ! څه وشول؟ ولې دومره پـه قهـر يې. کښـينه... دلته کښـينه.... لـږې اوبـه وڅښـه لـورې.. د زلمي سپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي مور چې لوخي يې وينځل راجيګه شوه، ګرانه يې له لاسه ونيوله او په کټ د کښينولو خواست يې ورته وکړلو ليکن ګرانه د قهره تکه سره لمبه وه.

- نه کښينم ستاسو په دې مردار کټ او مرداره چوکۍ. مورِ تاسو ته څه دومره سپک او معمولي خلک ښکاره شو، څه بازاري خلک يو، څه لوچک يو. دا کارونه به تاسو کوئ دا به ستاسو خصلتونه وي. مورِ ډير پتمن او غيرتمنده کورنۍ يو. دلته کښينه! ببخ دې ووځي ستا د دې کټ او د کښيناستلو...

- لوړې! ما خو پوهه کړه؟ زمورِ ګناه څه ده؟ څه خطايي رانه شوې ده، ما خو چيرې ته ليدلې هم نه يې.

کورکې د شور او ځوګ په اوريدو له چت نه زلمی هم خپلو زينو خواته راغی او له همهغه ځايه يې له موره پوښتنه وکړه:

- ولې موړې! څه چل دی؟ څه شور دی؟

- هم دنه پوښتنه وکړه. نا معقوله بې شرفه! بې پته! هر ورځ راځي، راته په کړکۍ کې نيغ کښيني. درسته ورځ په باتو ستړګو راته ګوري، اشارتونه کوي او خدای وهلی راته سندرې هم وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې هر څه په اوریدو زلمی ورو-ورو له زینې رابښکته شوی و. په سوچ غرق و، له وروستۍ پاوړۍ یې لا خپه نښکته کړې نه وه چې موریې په چغو چغو په ژړا او سلګو شوه.

- بچوړیه! ده درته اشارتونه کول؟ دی درته سندرې وایي؟ یا الله! یا زما بختې! تا د دې ورځې لپاره ژوندۍ ساتلم؟ بچیه دا عاجزهیچاته اشارتونه نه کوي، هیچاته سندرې نشي ویلی. دا حق خدای ده ته نه دی ورکړی.

- ګڼې زه دروغ وایم؟ ګرانې له قهره وویل.

- نه لورې! ته دروغ نه وایې، زما د زړه سره! ته ریښتیا وایې لیکن زما بچوړی زما دا بدبخته زوی ړوند دی. دا به څه اشارتونه وکړي؟

ګرانه لکه د شین اسمان څخه ګړز په مځکه را ولویده. د هغې خپې درنې شوې وې د پورته کولو قوت یې نه درلود. لکه د یو بت د زلمي په سترګو کې یې سترګې خښې وې او د اوښکو یو رود تړې روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا

امسا يې را پورته کړه او انګړ ته له راوتلو سره يې په زوره چيغه کړه ((چراغ او بلبلې راځئ چې ځو)) دواړه ماشومان را ووتل ، د يوه په لاس کې د کريکټ کوچنی بيټ و او بل سره يو ارزان بيه توپ. دواړه ماشومان د نيکه نه يو څو قدمه وړاندې روان شول.

د تقاعد نه وروسته د هغه په نورو کارونو کې يو داو چې د مازيګر لمر به زيړی شو او مارغان به خپلو خپلو ځالوته په سيلونو بيرته ستانه شول نو خپل لمسيان به يې پارک ته بيول. په دې وخت کې به کله په کبله کيښناست او کله به د خپل عمر نورو سپين ږيرو سره په خبرو و او له ورايه به يې د خپل سود ننداره کوله. وايي چې د اصل نه سود خوږوي. هغه هم د خپل لمسي او لمسی سره ډېره زياته مينه درلوده. يوه ورځ چې د ميتهيو د زوی سره دوی دواړو پټ پټوني کول اود دوه دقيقو لپاره د غوړاسکي د کيږه شا پټ شوي وو اوبوډا نه وو ليدلي نو د سترګو په اوښکو يې ټول ګريوان لوند کړې و او چې په نظر يې راغلل نو هم هلته په ځای کيښناست او تر ډېره وخته يې د زړه حرکت معمول ته نه راګرځيده. د ماشومانو هم ورسره زښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياته مينه وه بې له هغه يې چيرته ډوډۍ هم نه خوړله. که کال دوه کاله پس تګ راتګ به هم را پيښ شو نو دوی به ورسره غوټه وو.

د ابتدايي کلونو زده کړې او تعليم هم زيات مشکل نه وي، دغه الف ـ ب - پ يا ای - بي - سي ، شمار. يوځه جمع او منفي. دې ماشومانو دا هر څه د خپل نيکه نه زده کړي وو او په دې کې له يوې خوا هغه ته د خپل مصروفيت يوډير ګټور کار په لاس ورغلی و او له بلې خوا يې د انډور او زوی پر وړاندې دده درناوی فقط د يو سپين ږيري زوړ پلار مصنوعي درناوی نه و بلکې هفه استاد هم و. چې د دوی لپاره يې هره مياشت د کورس لپاره ډېرې پيسې بسپنه کولې. هسې خو زاړه مور او پلار بې معاشه داسې مريان وي چې سړی تر هر کار اخيستی شي. نه د غلا نه د چل ټګۍ او هغوی خو په لاره کې پروت لرګی هم بې ځايه نه پريږدي. د دې د پاره نه چې لاره کوځه ورسره د خزلو ډکه بده ښکاري بلکه د دې د پاره چې د دغه دوه ډکو سره د سون يو دوه پيسی هم د کور د پاره ساتلې وي. په دې کارد دوی دا باور هم پخېږي چې د يو يو ځاځکي سره منګی ډکيدلی شي .کله چې د کور خادم نوکر له پخلنځي نه ځي ، پښه د باندې نه ږدي، او په شيدو پيروی ورته ډير بد ښکاري. په زيړو غوړو د خيټې مړولو سره سره بادار ته هره ورځ د ګيډې د درد بهانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي چې ډوډۍ ته يې زړه هم نه کيږي. په دې وخت کې د کور سپين ږيري او سپين سري که په مياشت کې يوه ورځ هم د انږور له لاسه په مينه د پياز سره په سوکړک د کچې ګوتې غوړينه ليکه هم اووينې نو درست کال يې د زړه نه اووځي هر خپل پردي ته د انږور د سخاوت او ورسره د مينې کيسې کوي.

بوډا به د بازار سود سودا هم کوله او که چېرې به په چم ګاونډ کې څه مرګ ژوبله وشوه دی به ورته همېش رسيدو. دا هغه وخت وي چې هرڅوک په ډير احترام اوادب د زړو نه د هغوي د حال احوال پوښتنه کوي او دوي خوشاله شي چې لا هم په خپلولۍ کې يې احترام موجود دی.

بوډا به هرغم ته د ځان رسولو هڅه کوله. په دغه ښه سړيتوب کې د هغه په زړه کې يو لوی ارمان پټ و. چې د غم ځپلو ترمنځ به کينښناست نو په څه نا څه خبره به يې (هرې دوار) کې د مړي هورته د سپارلو په ثواب وعظه وکړو. دی به په دې فکر کې و چې کيدای شي څوک تيار شي او (هری دوار) ته خپل مړی د ليګلو تصميم ونيسي مګر بوډا ټيول دوستان، اشنايان او خپلوان هم د ده په شان په اقتصادی بيړی سواره و، د لږبارد زياتيدو بهانه يې غوښتله، او دغسې په هرې دوار کې د ګنګا په سپيڅلو اوبو کې د غسل او بيا د سيندلا په غاړه د مراقصې ارمان به يې په ځای پاتی شو. چې کورته به بيرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستون شو نود الماری څخه به يې خپلې تکې سپينې جامې را وويستلې، ښکته پورته به يې کړلې او بيرته به يې په هغه تاخ کې کيښودلې. اوس خو يې د جامو رنګ هم خړ شوی او ګونځې شوې وې خو بيا هم نوې وې. واده ښادي يوازې د زلمو او پيغلو د پاره وي د مشرانو د پاره نه، سوبارام چې د خپل نوسي د واده زيری په بوډا وکړونو هغه ډير خوشاله شو.

د بوډا کاکا زوی او انږور ډير ښه وو. زوی يې په يو سرکاري دفتر کې کاتب و خو پخپله تنګ دستۍ کې هم خوشاله و، او د خپل پلار ډير احترام يې کاوه. چې زوی ښه وي انږور نشي خرابيدی، د ده انږور هم د خپل پلار نه زيات د ده احترام کاوه. ده به له خولې خبره نه وه ويستې چې هغې غريبي به د لاس کار پريښودو او د ده امر به يې ترسره کاوه.

البته بوډا کاکا پخپل ژوند کې ايکي يو ارمان لرلو. هغه دا نه چې يوه مينه ولري، د مالدارۍ څښتن شي، موټرې لارۍ ولري، ځکه خبر و دا يې له وسه وتې خبرې دي، خو د هغه ارمان دا و چې يوځلې د (هري دوار) مقدس ښار ته ولاړشي او هلته د ګنګا پر مقدس سيندلا کې د اوو غوپو وهلو وروسته د سيند په غاړه کښيني او يو دوه ساعته عبادت وکړي. لکه د نورو هندوانو دا يې لوی ارمان و او د دې ارمان ترسره کولو لپاره هغه د خپل لومړي معاش نه تياری شروع

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی و ، لږې لږې پیسې به یې بیلولې او چې څه ناڅه پیسې به غونډې شوې نو تک سپین کمیس پرتوګ او یو څادر یې راوړل. اوس نو نیم کار تر سره شوی و او له هغې وروسته به یې هم پیسې ساتلې مګر سرخوړلې به جمع شوې نه وې چې د مصرف سوری به له یوې خوا رابنکاره شوی و. په ټول ژوند کې هغه غږ له د دغو کالیو اخیستلو څخه پرته بل کوم پرمختګ ونه کړای شو.

یو ایماندار کاتب څخه په دې نړۍ د یوازینې اولاد د تحصیل او د ناروغه مېرمنې د تداوي او روزنې او بیا د اولاد د واده نه پرته د کوم بل غټ کار تر سره کول یا د تر سره کولو غوښتنه سمه نه ده. د خپل ټبر له اوږدې ناروغۍ وروسته یې ډېره هڅه وکړه چې د هغې ایره هربدوار ته ورسوي او هلته یې په پخپل لاس د ګنګا په مقدس سیندلا کې د بشپړو مراسمو وروسته لاهو کړي. د مېرمنې په مرګ یې ورځې تیرې شوې او څو میاشتې وروسته یې په ډېر نیولي زړه هغه ایره د خپل ښار تر څنګ بهیدونکي رود ته وسپارله. له دې وروسته هغه قانع شو چې هیڅکله هم پخپل مصرف (هرې دوار) ته نه شي تللی .هر کله چې به یې په چم ګاونډ یا خپلوانو کې څوک مړه شول نو هغه به حتمي غږ کاوه که چیرې ایره د ګنګا په سیندلا کې لاهو شي نو ډېر ثواب لري خو هیڅاهم دومره مېرانه ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی یې له ځانه سره هر بدوار ته بیولی وای. دوه درې نفره به ولاړل او په ورځ دوو کې به بیرته راغلل. دی عاجز به هم دغسې ارمانجن پاتې شو او کورته په ورننوتلو سره به یې ورو غوندې الماری پرانیسته چې په (هرې دوار) کې د ګنګا پر غاړه د عبادت د پاره د نویو کالیو جوړه وویني. یو یوشی به یې ښکته پورته کړل او په مات زړه به یې بیرته کېښود ل.

یوه ورځ په باغچه کې ناست و اود تصوراتو په دنیا کې ورک و. د ځوانۍ واړه خوږې خاطرې یې د سترګو په وړاندې د یو فلم په څېر روانې وې چې ناڅاپه یې چا په اوږه لاس کېښود.

- ولې اشنا ! په کومو سوچونو کې ډوب یې؟
- نه نه.. هیڅ... بس فکر مې کاوه چې عمر څومره ژر تېر شو.
- یاره ! پریږده دا سوچونه ، د نن فکر کوه د نن، دا وینې مخامخ هم د دوی فکر کوه. دا زمونږ ګټه ده ، خدای دې دوی ښاد و اباد ساتي زمونږ خوشالي هم دوی سره ده ، چېرته دي نور دوستان؟ نه دي راغلي څه ؟
- بس دغه دي راتلونکي به وي، نو وایه نن...
- هو نن خوشاله یم.ددې میاشتې په شلمه مې د زوی واده دی ، ګوره چې اوس به څه بهانه نه کوې، له اوسه تیاري وکړه او چمتو شه، ټولو دوستانو ته بلنه ورکوو ، ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بيا زمونږ په ژوند کې داسې ورځ راځي او کنه، ټول دوستان به يو ځای کيږو.

د بوډا زړه وتښنېد ، ډېره موده وروسته داسې ورځ راغلې وه چې دی واده ته بلل شوی و ، سمدستي يې بلنه ومنله او پخپله واده د تګ لوز يې ورسره وکړو.

په اصل کې زاړه، سپين ږيري او سپين سرې غم ، جنازو اوميصبتونو ته غوښتل کېږي، خو کله چې د چا واده ، سونتي يا بلې ښادۍ مرکه راشي د کور ځوانان دا خپل ځانګړی امتياز ګڼي، د هغوی په فکر که د کورعمرخوړلي مشران په دې مراسمو کې څه وخوري نو ګډه به يې خرابه شي او د کورنۍ د پاره به بل مصيبت جوړشي. ګډا نځا خو پريږده که د واده تر کوره لاړ هم شي نو لس ورځې به يې پښې دردونه کوي. دا يو عام فکر دی واده کوژدن په زلمو باندې ښايسته ښکاري.

بوډا پوره دولس ورځې انتظار وکړو اود واده نه يوه ورځ مخکې يې خپل ګډون خبر ورکړ مګر زوی يې د سوبارام په کور کې هيڅوک نه پيژندلو او دی د واده د پاره پخپله تيار شواود بوډا ارمان سګ سيلۍ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داسې کوچنیو اولویو پېښو او خوږو ترخونه وروسته چې څه وخت تېرشونو ورو-ورو دهغه اشنایانو، دوستانو او ملګرو چې هغه به ورسره په باغچه کې هره خوږه ترخه خبره کوله هم له دې نړۍ ستړګې پټې کړي. نن چې هغه د یو لوی ماتم په لړ کې د راغونډو خپلوانو په منځ کې ناست و او په وچو ستړګویې اسویلي کول، نن هیڅوک هم داسې نه وو چې هغه ورته ترغاړې وتي وای او په چیغو چیغو یې ورسره ژړلي وای. نن د هغه یوازینی نیازنین زوی د موټر دټکر په یوه پېښه کې مړ شوی و او د وروستي غسل لپاره یې مړی کوټې ته دننه شوی و. بوډا په وچو ستړګو اخوا دیخوا کتل. او په دې فکر کې و چې ښایي له کوم ګوټ نه به یې زوی په موسکا را ووځي خوډ پر ژړیې سوړ اسویلي سره په زمکه ستړګې خښې کړې. په دې وخت کې یې انګور خواله راغله او په یو مړو ورو غږ یې د هغه په غوږ کې وویل:

- دا دا ..... هغوی نوي کالي غواړي..... د .....

بوډا سر پورته کړ د سوچونو په بهیر ورلاهو شو او بیا یې وویل:

- بچیه هم هغه کالي ورکړه.... نوي دي.....

او یو سوړ اسویلی یې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالګر

د نړۍ شاوخوا په هر هېواد کې سوالګر شتون لري، لیکن اسیایي هېوادونه ددې لعنت څخه ډېر زیات متاثره شوي دي، د ناراسته ، لټانو او حرام خورو د پاره د ګډې ډکولو دا تر ټولو اسانه لار ده. لاړشه په یو چوک کې ودرېږه، خوله کړه وړه ونیسه ، سترګې پټې کړه او لاس و غځوه ، بس څوک نه څوک د عقل د ښمن چې تردې دمه به یې خپل مور او پلار ته او به نه وي ورکړې خو سمدستي به له جېبه یوه سیکه راوباسي او د خپل ژوند د واړه ګناهونو د کفارې دبیې په توګه به یې د خیراتي په لاس کېږدي.

مازدیګرته چې درویزه د شرابو یوبوتل او د چرګ یو پنډۍ سره د کور په درشل ننوځي او د خپل ټبر او ماشومانو د چرګ په پنډۍ او د شرابو پر بوتل سترګې ولګېږي نو د هغوی واړه شکایتونه د خره له سره ښکر شي. د چرګ په پخېدو ماشومان پیسانې راکاږي چې کله ناکله د وخت د کمبود له کبله اوم پاتې شوي او غرب ماشوم په مخ لکه څپېږې راپریوځي او درویزه د شرابو له تاثیر لاندې خپلې ښځې ته د خپل ننني ورځې د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکر، فریب، چل او ټګۍ لاپې وهي، په کوم چې هغه نن یو ساده کلیوال غولولی دی او دغه د کرایې پیسې یې هم تر پ بود کړې وي.

ډیلي کې هم د ګدایګرو زور دی. سړی په لاره روان وي چې ناڅاپه یو څوک له یو ګوټ نه حاضرشي او خوله ګړه کړي، که له لورې کوم دوکان څخه دې څه شی واخیست او خولې ته به دې نېږدې کړی نه وي چې ښکته د پښو په خوا کې به دې سپی خپه پښې کېږدي او سوالګر به دې د لاسه د خوراکي شیانو د سترګو په زور د اخیستلو په کار مصروف وي، یو چوک هم دا سې نشته چې واړه ماشومان، ښځې او نارینه سړی په ارامه پرېږدي. دوی د سړک پر غاړه د یوې ونې لاندې یوه تیله (بیګ) ایښې وي چې سحر مهال وړوکی له کوره د وتلو په وخت د یو دفتر د هغه کاتب په څېر د غرمې ښه غوړې زیړې ډوډۍ سره له یو دوه اینګولی ایښې وي، څوک چې درسته ورځ د خپل مامور د سپکو سپورو لټو اوربدو وروسته سترې مازدیګر خپل کور ته ببرته ورګرځي او بیا بیا زړه کې وایي چې که وس یې رسېدلی نو دا نوکري به یې همدا نن پرېښودلې وای، البته د ګدایګرو په تیله کې یو څیز اضافي هم موندل کېږي او هغه د دوی د اغوستلو کالي وي چې دوی یې د خپلو وظیفو له شروع کولو نه مخکې بدل کړی وي، ځکه په دغو کالیو کې ورته هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرات نه ورکوي چې څومره زیات یې په کالو تور موبلایل لګولي وي او څومره زیات یې څیرې کړي وي، هماغومره زیاتې پیسې لاسته ورځي، له دې نه پرته د پړسېدلې ګېډې سره د باردارو ښځو روغتون ته د رسولو لپاره د مړي د کفن یا هدیرې ته د رسولو لپاره بل دین او مذهب د ذکر په نوم، د کوم بابا د زیارت په نوم یا دغه راز په کومه بله پلمه سم دم خلکو څخه د پیسو بودولو بې شماره طریقې دوی ته معلومې وي. دوی دومره ښه نفسیاتي پوهه لري چې د ګاک په لیدو پوه شي باید کومه طریقه او چل په کار راولي. دوی داسی مافیاګانې لري چې د لارو کوڅو څخه پردي اولادونه وتښتوي. لاس پښې یې مات کړي یا یې سترګې ړندې کړي. ځینې یې لرې په بل ښار کې خرڅ کړي او هلته ورڅخه د ګدایګرو کار اخیستل کېږي. نن سحر کوم یو ډېر ضعیف او ناتوانه سړی چې له ځانه د ماشوم هلو ځلو قوت هم نه لري د پوزې په موادو یې مخ لړلی پر ځمکه پروت دی. یوې ښځې چې شاید په کوم مبارک کار روانه وه، د دغه سوالګر د سترګو د تاثیر لاندې لس قدمه ببرته راغله، دده په لاسه کې یې د لسو روپو لوټ کېښود، ګېرچاپېره یې وکتل چې چا ولیده او بیا په لوړ سر تېروتله، سوالګر ژر لوټ د خپلو کوناټیو لاندې کړ، مخا مخ یې یو خوار او ډنګر مزدورکار چې د سړک د یو برقي ستنې لاندې د لکړو لپاره په خولو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوب او له ځایه نه شو خوځیدی، په پسخېدلو سترګو د لسو روپو لوټ ته کتل چې پرې د دوه وختــه د ډوډۍ اوړه پرې اخیستل کېدای شي. مزدورکار پوره زور سره ستن نېغه ودرولې وه، په دې کې شل ګوډ او معذور کسان په مخصوصه رکشا کې یو نفر راغی، شلېدلې جامې په لاسونو او په مخ یې تور رنګ مړلی، تکې سرې سترګې، له قوارې څورب، د ګدایګرو تر څنګ یې ریکشا ودروله ، ښکته راکوز شو او نېغ په درویزه پسې ورغی، د سوالګرنه یې د نن ورځې راټولې شوې پیسې واخیستې، چې بېرته ګرځېدونکی و نو سوالګر ورته وویل:

- هېر دې شول چې نن لومړۍ نېټه ده ، زما د معاش ورځ ده، نانا بډوته لاس کړو.

- هو دا واخله ټولو ته مې ورکړې، بس ستا پاتې وې، دا دی ما چېرته ورځ ناوخته کړې ده؟ بس دغه فکر کې رانه هېر شول چې نن پیسې ولې کمې دي؟

له دې سره د سوالګرو بادار پخپله رکشه کې کېښناست او په بل ګدا پسې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــور

د شپېلک له غږ سره اور ګاړی ورو - ورو له ستېشن څخه روان شو. نوي ختلي مسافر لا ځای پر ځای شوي نه وو. دنا ستې د پاره چا یوې څوکۍ ته چا بلې ته کابو ټولې څوکۍ ډکې وې. دنویو سورلیو لپاره ببخي ځای نه و مګر بیا هم هر مسافر په یوه نه یوه څوکۍ د ځان ننبلولو په هڅه کې و او زړې سورلۍ وې چې څوک یې د ځانه سره نه کېښنول. څو تنه په څوکیو لکه اوده پراته وو او چې هر چا به د کېښنا ستلو لپاره دهغوی د پښو د ټېل وهلو کوښښ نو دوی به پښې لاپسې اوږدې کړې.

د ګډوډ پروت سامان له پاسه هم ځینې سورلۍ سورې وې. ځینو مسافرو خو لکه موږک لکۍ پسې چج ترلی و. کاړې کې د ګوتې دا ښودلو ځای نه و او هغوی نه یوازې خپل بلکې د ګاونډیانو مال اسباب یې هم راوړی و. یوه زړه ښځه چې څادر پر سر و اود ګونځې ګونځې څېرې د پاسه یې دنا امیدۍ ننبې له ورایه ښکاربدې. ناهیلې ولاړه وه. هر ځل به چې سورلیو اخوا دیخوا د تګ لپاره حرکت وکړو نو هغه به بې تولې شوه او ژر به یې دناست نفر پر سر لاس کېښود چې ونه لوېږي. دهغې په سترګو کې د سمندر په څېر ژورو الی بربېښېده. د دې کوتې دهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوږدې څوکې په بل سر کې د کړکۍ خوا کې د تور رنګ په څادر کې ترلی یو پنډوکی پروت و. یوې سورلۍ د خپلې نوې واده شوې مېرمنې د کښنولو په خاطر د پنډوکي په څنګ کې ناست زلمي د خپلې غوټې غېږ کې د نیولو او ځای ناوې ته د ورکولو لپاره وویل مګر ناست نفر ځواب ورکړو چې دا غوټه نه بلکې یوه سپین سرې ده چې د ختلو راهیسې هم هغسې ځوړنده پرته ده. په دې کې ناست زلمي ولاړې ببر سرې ته هم وکتل چې په درنګ ساعت کې لوبدونکې وه. هغه ودرېدو او په ډېر احترام یې خپله څوکۍ ولاړې ببر سرې ته ورکړه. زړه ښځه د بې شماره دعاوو سره پر څوکۍ کېناسته او ډېر وخت راهیسې بند یوان ټوخی یې راپیل شو. پرته غوټه لږ وخوځېده مګر په څادر کې پټ ځوړند سرې پورته نکړو. کاړی روان و. نویو او زړو سورلیو بیا د سیاست، مذهب، د حکومت د ناکامۍ، چل ټګۍ، د جرمونو د زیاتېدونکو پېښو او ستونزو په اړه د بحث نه وروسته دیو بل د کورنیو په هکله هم خبرې پیل کړې وې. د بحث مباحثو په دوران کې به کله د ځینې ماشوم د ژړا غږ شو، کله به په بله کوټه کې د ځوانانو شور ماشور ختلو چې قیتې به یې کولې او یو څو ځله خو داسې شور هم پورته شو لکه جنګ چې وي. د سپین سرې ټوخی به بیا بیا راپورته کېدو، هغې د څادر د پېښکې د غوټې نه د لرګي یوه ټوټه چې غالبا د سوند و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه په خوله کې کښنوده مګر ټوخی يې بند نه شو. پنډوکی ترور ددې هرڅه نه بې خبره پرته وه. لږ لږ وخت وروسته به يې دڅادر دننه د سلګيو او اسوښلو اواز هم اورېدل کېده. د سپن سرې ټوخی چې لږ دمه شو نو هغې په څنګ کې دناستې پنډوکی ترور سلګی او اورېدې نو ځان يې ټينګ نه کړی شو. په دې کې د مابنام تياره خوره شوې وه ، ګاړې کې بلبونه بل شوي وو. زياتره سورليو ډوډۍ خوړلې وه او ځينو وروستی مړی په لاس کې وې. سپن سرې د څنګ پنډوکې له متې وخوځوله:

- ته ډوډۍ نه خورې ، ګوره ټولو وخوړه ، که نه يې لرې نو له مانه يې واخله ، ما سره ډېره ده.

خو پنډوکی ترور کوم حرکت ونه کړو ، سين سرې نوره هم په زوره خوځوله ((تاته وايم پاسه ډوډۍ دې وخوره.)) د پنډوکې ترور ژړا بنده شوه ، له مخ يې څادر لرې کړو او تکې سرې سترګې يې سپين سرې ته ور واړولې. سپين سرې ورته بيا وويل ((ډوډۍ وخوره خورې ټولو وخوړه ، بيابه... دادی ببره راتلونکی دی ، هر څه خورې را ويې غواړه چې ويې خورې که نه بيا به تر سهاره وږې پاتې شې.)) سپين سرې چې د وخت ډېرې تودې سړې ليدلې وې په هر څه پوهه شوه چې دا بوډۍ داسې کوم غم لري چې يوه دقيقه يې هم هېرولو ته تياره نه ده. سپين سرې خبره بدله کړه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته د کومې خوا نه راروانه يې خورې.
- له جمونه.
- اوس خو به هلته موسم بدل شوی وي ، هوا به يخه شوې وي.
- هو.
- زه په انباله کې اوسم ،د انبالې موسم هم اوس ښه شوی دی.
- نو ته چېرې روانه يې ؟

پنډوکی تروړ ځواب ورکړو((د جايزې د اخيستلو لپاره جيپورته روانه يم.هغې د خبرې د ژر خلاصولو کوښښ وکړو مګر سپين سرې پرې ننبودله ((جايزه ، دځه شي جايزه ،تا ګټلې ده؟؟؟)) پنډوکی تروړ يو ځل بيا په ژړا شوه.سپين سرې پښمانه شوه.له دې نه وروسته پوره چوپتيا خوره شوه او يوازې د ګاړې د تګ اواز اوربدل کېدو. شپه نيمايي ته رسېدلې وه. دواړه بوډی غلې ناسې وې. د کرنال په ستېشن کې ګاړی تم شو.لومړی سپين سرې له اوبه پلورونکي يو بوتل اوبه واخيستې او دخنګ ناستې سپين سرې ته يې ست وکړو. هغې چې د انکار سر وخوځولو نو دې ورته بوتل په لاس کې کېښود او ورته يې وويل ((وځکه ، وځکه ، ستونی دې وچ کلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو.پنډوکی ترور اوبه اوخښلې او ورپسې سپین سرې هم اوبه وخښلې او په دې کې ریل ګاړي بیل شپېلی ووهلو او روان شو.ګونګه شپه کې د ریل ګاړي داواز او دغږینو خلکو د خرهاري په منځ کې کله کله یو نیم ټوخی او د ماشوم ژړا اوربدل کېده.نوره غلې غلتیا وه،ګاړي رفتار نیولی و اود ډنګا ډیچا ، ډنګا ډیچا مسلسل غږ ختلو چې په دې کې یو ناڅاپه له بلې سپین سرې پوښتنه وکړه.چې ته چېرته ځې؟ ، له دې سره سپین سرې چې تر اوسه له اصل نه لرې وه ناڅاپه ساکت شوه ((یو نازولی زوی مې و ،د اته ویشتو کالو و ،پلار یې هم په پوځ کې جنرال و.)) سپین سرې د پوځ دنوم په اوربدو سره لږ ټکنی شوه.د پنډوکی ترور څخه لږ لرې شوه ، ژر ژر یې سترګې وچې کړې او خپل داستان ته یې داسې ادامه ورکړه: ((تېر جنګ کې شهید شو.)) هغې بلې ورته وویل چې مېړه دې؟.پنډوکې ترور ورته وویل چې هو غوښتل مې چې زوی مې غوښتل چې انجنري وکړي او خپل دفتر پرانیزي او هره ورځ یې په ډک زړه ولیدی شم خو هغه د پوځ شوق لرلو او لاړ په پوځ کې شامل شو.شږ میاشتې دمخه چې د مجاهدو له خوا پوځي ګاړي والوځولی شول نو په یوه ګاړي کې هغه هم سپورو .له دې سره هغې په چیغو چیغو وژړل ، دژړا دبندولو هر څومره هڅې چې یې وکړې ناکامه شوې او په سلګیو سلګیو کې یې وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته ایالتي حکومت هغه دمېرانې جایزه ورکوي.بلې سپین سرې چې په ژړا کې دپنډوکی ترور نه هم وړاندې وه د اوبو بوتل دهغې شونډو ته نږدې کړ او په زوره یې ورباندې څو ګوتې اوبه وڅښلې. بیا یې ورته دلاسه ورکړه :((خورې مه ژاړه ،زمور د بدبختو هم دغه نصیب دی ، زما میراتې د زوی هم همدا حال دی، مجاهدو د دین او مذهب په نامه له ځان سره بوتلو ،یوه ورځ یې راته مړی راوړو او راته یې وویل چې دپوځ سره په نښته کې شهید شو.له دې سره هغې یو اوږد اسوپلی وکړو او وې ویل: ((که زمور د کور حالت نښه وای نو هغه به هېڅکله هم له مجاهدو سره نه وای تللی،وزګارتیاو او کوره لوړې هغه مجبوره کړو چې یو کار وکړي او د مجاهدو لپاره هم دا نښه موقع وه، هغوی زمالالی له مانه واخیست))له دې سره په ژړا شوه.پخه شپه وه ،له دوی پرته نورې ټولې سپرلی وبدې شوې وې، څوک په ناسته او څوک په یو بل پرتې وې.په دې کې پنډوکی ترور یو ځل بیا وویل: ((خورې ماته هم ګوره که نه؟ یوه دقیقه مې هم دهغه څېره له مخې نه لرې کېږي، هروخت مې سترګو ته مخامخ ولاړ وي.څنګه به زما نازولي بچوړي په وړه وړه خبره له ما سره جنګ کاوه ،زه به چې مروره شوم نوبیا به یې پخلا کولم.اوس به مې څوک پخلا کړي ؟ څوک به زما په درد غمجن شي؟ څوک دي چې په نیمه شپه زما اوښکې وچې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کې ورته سپن سرې داوبو ګوټ ورکړو او وې ویل:
((اوس خو دا خواږې شپې د کال نه هم اوږدې شوې دي. په کور کې چې د ناشې انګور ستر ګو ته ګورم نو نه پو هېږم چې کومې خواته وتښتم. دوه میاشتې یې د واده شوې وې. بیا یې په مړاوو ستر ګو د پنډو کې ترور نه وپوښتل: ((سبا حکومت ستا شهید زوی ته جایزه ورکوي؟)) خو هغې ورته سم دستي ځواب ورکړو((زما د زوی د سر قیمت راکوي. زه په جایزه څه کوم ، زه ترې کوم لرې ځای ته روانه یم ، چې زما زوی په کې نه وي، زه په هغه جهان کې څه کوم. په دې وخت کې یوې له حکومت نه شکایت پیل کړ او بلې له مجاهدینو نه. پنډو کې ترور وویل: زما زوی د وطن لپاره لاړ او ستا زوی د دین لپاره خو دواړه د مور زامن وو. زوی که دهر څه لپاره مړشي خو د مور زړه ورپسې درد کوي. په دې کې اخوا په بله څوکۍ کې یو ماشوم د مور شیدې روبدلې او د خپلې مور په توده غېږه کې ویده شوی و او مور هم وربانديې دمینې لاس اینبسی و. دواړه سپین سرې اوس غلې شوې وې او دا ورځخه هېر وو چې کوم زوی د کومې مور و. په چورتونو کې غرقې وې، د شپېلۍ غږ ختلو ، د تور دود په منځ کې ریل ګاړی په مخه روان و .... ډزه غړپه ..... ډزه غړپه..... ډزه غړپه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي روشن لال ملهوتره لنډه پېژندنه

روشن لال ملهوتره د رامداس ملهوتره زوی او د داتارام لمسی دی. پلرنی ټاټوبی یې د پښتونخوا په سوات کې کابل ګرام سیمه ده. د پیدایښت دقیقه نېټه ورته نه ده څرګنده چې پر کوم کال زېږېدلی، خو د سرټیفیکېټ یعنې اسنادو له مخې یې د پیدایښت نېټه د ۱۹۵۰م کال د جنورۍ لومړۍ نېټه ده. د هند د نیمې وچې له وېش نه وروسته د شپېتمو میلادي کلونو په شاوخوا کې یې د کورنۍ اقتصادي وضعه ښه نه وه، د ژوند ګذران د ښه کېدا او د روزۍ او نفقې پیداکولو په موخه یې کورنۍ د ۱۹۶۲ م کال د اپرېل پر شلمه نېټه د سوات له بریکوټ سیمې نه د هندوستان نوي ډیلي ته وکوچیده. په سوات کې یې په پښتو ژبه خبرې کولې، خو په ډیلي کې د هغې سیمې د خلکو په خبرو نه پوهېدل او خلک د دوی په پښتو نه پوهېدل. پر ژبه د نه پوهېدو له املې یې کاروبار ډېر خراب شو، هېڅ کار او خواري یې ونه موندله، کورنۍ یې اړه شوه ډیلی پرېږدي او د هندوستان یوه بل ایالت اتر پردېش ته کډه شي خو څه موده وروسته بیا ببرته له اتر پردېش نه ډیلي ته راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ملهوتره د پنځه کالو په عمر د پښتونخوا د سوات د بریکوټ په مډل سکول (ښوونځي) کې شامل شو او دغلته یې تر پنځم ټولګي پورې زده کړې وکړې. پر ۱۹۶۲ م کال یې چې کورنۍ له پښتونخوا څخه نوي ډیلي ته ولاړه او بیا یو کال وروسته له هغه ځایه د اتر پردېش Palia Kalan ته کډه شول، نو دغلته په یوه ښوونځي کې په شپږم ټولګي کې شامل شو.

بیا یې کورنۍ د ۱۹۶۳ م کال په جنورۍ کې بېرته ډیلي ته راغله او دهمدغه کال د جون په میاشت کې د ډیلي په بهارت نګر سیمه کې د بهارت نګر په مډل سکول کې په اووم ټولګي کې شامل شو. تر اتم ټولګي پورې یې په دغه ښوونځي کې زده کړې وکړې او بیا د ډیلي د شکتي نګر په "ګورنمنټ هایر سېکنډري سکول" کې شامل شو. له څه وخت تېرېدو وروسته یې د ال انډیا راډیو په پښتو څانګه کې دنده تر لاسه کړه، د دندې تر څنګ یې خپلو لوړو زده کړو ته هم ملا وتړله او پر ۱۹۷۲ م کال یې له ډیلي پوهنتون څخه په (English, Hindi, Science, History Political) کې د B.A سند تر لاسه کړ او تر دې وروسته یې له میرټ پوهنتون څخه پر ۱۹۷۵ م کال په انګلیسي ادب کې د ماسټرۍ سند هم واخیست.

د ۱۹۶۹ م کال د مې پر ۲۲ نېټه یې د لومړي ځل لپاره د یوه انانو سمېنټ په لوستلو سره د ال انډیا راډیو له څپو څخه غږ خپور شو. ښاغلي روشن لال ملهوتره د ال انډیا راډیو په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څانګه کې د پښتو څانګې د مرستیال په توګه د ۱۹۷۱م کال په فبروري میاشت کې کار پیل کې.

ښاغلی ملهوتره د ۱۹۸۲م کال د اګست میاشتې پر ۲۰ نېټه د پښتو څانګې مشر وټاکل شو او د ۲۰۰۹ م کال د دسمبر تر ۳۱ نېټې پورې یې دغه دنده ترسره او وروسته تقاعد شوی دی.

ښاغلی ملهوتره اوس د ډیلي ښار په شالیمار باغ کې اوسېږي او خپل شخصي کاروبار کوي.

ښاغلي ملهوتره د پښتو ادبیاتو اوهنر په بېلابېلو څانګو کې د خپل فکر نیلي وغځلول، اثار یې وپنځول، ژباړې یې وکړې او اوس هم لګیا دی د ژوند یوه برخه یې د پښتو ژبې خدمت ته وقف کړې ده، همدغو کارونو ښاغلی روشن لال ملهوتره د پښتنو ادیبانو په کتار کې راوست او نوم به یې د تل لپاره د پښتو ادب په تاریخ کې ژوندی وي.

تر اوسه پورې د ښاغلي ملهوتره شپږ کتابونه د (بدلون)، (د امر مبلمستیا)، (دخرمازغه)، دهندي کیسو ګلدسته (دهندي کیسو ژباړه) او (هندي - پښتو قاموس) چاپ شوي او تر لسو زیات لیکلي کتابونه یې ناچاپ پاتې دي.

مور د ښاغلي ملهوتره د لنډو کیسو ټولګه چې اوس ستاسې په لاس کې ده او دا هغه کیسې دي چې ښاغلي ملهوتره په خپل قلم لیکلي دي.

په درنښت

څېړندوی رفیع الله نیازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانۍ

د افغانستان ملي تحريک د هېواد پالو او فرهنګپالو شخصيتونو ښاغليو (چرند سنګ او پارسن سنګ) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته يې اوړه ورکړه. ملي تحريک ويارۍ چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. مور له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

يو ځل بيا د دې اثر له ليکوال او چاپوونکو څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د ليکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مينه

د افغانستان ملي تحريک

(c) ketabton.com: The Digital Library

Roshan lal malhotra

د افغانستان ملي تحريک

www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۳۴

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library